

Midnattsropet

Nr 16/78-1/79 • Årg. 19 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

RIKSDAGEN OCH VERKLIGHETEN

- Intervju med riksdagsmannen ÅKE GILLSTRÖM om skollagen och kampen för fri undervisning.
- ARNE IMSEN: Alarmerande rättsförskjutning.

Kurt Björkman:

Förr var mitt liv ett djupt mörker ÄNDA TILLS DEN DAG JAG MÖTTE JESUS

– Vi var en ganska trasig familj, berättar Curt Björkman ursprungligen från Gävle numera boende på Latorp.

– Vi levde ett liv med sprit och kaos. Sociala nämnden höll på

att ta över.

– Då blev min fru frälst. Och efter en tid kom även jag. Jesus kom in i vårt hem och allt blev förvandlat.

Sök dig till Jesus och ta emot honom i ditt liv, så skall du se att han förvandlar dig. Du får komma som du är. Antingen du är rik eller fattig, kung eller slav, brottslig eller samhällslydig. Jesus vill ha dej. Han älskar alla människor.

Innan jag mötte Jesus levde jag i ett stort mörker. Vägen jag var inne på ledde till en säker undergång. Att det fanns någon Gud eller ett helvete hade jag aldrig trott på. Litade blint på den så kallade vetenskapen. Ändå upplevde jag meningslösheten, tomheten och bör-

jade därför använda mycket öl och sprit.

Följden blev en stor tragedi för familjen. Det började bära utför i en virvel av fester, slagsmål och inbrott. Kom även i beröring med narkotika vid den här tiden. Till slut tog sociala nämnden kontakt med oss och det hängde på ett hår att vi skulle förlora våra barn. Min fru och jag upplevde ånger och förtvivlan och även människofruktan i nyktert tillstånd. Självmodstankarna kom smygande.

I början av 1974 inträffade så den händelse som skulle bli vändpunkten i mitt liv. Min fru blev frälst. Två månader efter det följde jag med en arbetskompis till ett möte. Mötet var hos Jehovas Vittnen i Rikets Sal. Jag blev inte frälst på det mötet som jag väntat och fick sedan höra av min fru att det var en farlig villolära. Min mening var att alla församlingar tillhörde Guds utvalda. Följden blev väldiga diskussioner hemma om den rätta vägen. Min fru menade att den som har mottagit Jesus i sitt hjärta och bekänt honom vara Herre i sitt liv var frälst.

En dag då Jehovas utsände kom till vår lägenhet gick min fru ner till tvättstugan och bad till Gud för mig. Hon fick bönesvar omgående för jag satte på en väckelseskiva med brinnande sånger och vittnesbörd. Jehovas utsände lämnade lägenheten under starka protester.

En dag mötte också jag Jesus och syndabördan föll. Jag blev döpt i vatten och Helig Ande. Jesus löste mig från sprit och narkotika. Helade mig från nervskakningar. Han helade även vårt äktenskap. Min fru och jag fick kärlek

till varandra igen. En ny väg hade öppnats. Den Sonen gör fri han är verkligen fri. Något nytt hade kommit. Det inte socialnämndens psykologer och vårdare lyckades med det gjorde Jesus.

Första tiden fick jag och min fru vinna flera människor för Gud. Men eftersom mötena bara var på helgerna började vi fundera på om det inte borde finnas gemenskap också i vardagen. Vi sökte i olika kyrkor men det var likadant överallt. Höll på att bli avfärling.

Just när det var som svårast fick vi kontakt med några syskon från Sandviken. De ringde och frågade om vi ville följa med på möten. Vi fick daglig kontakt med dem och upplevde en underbar bönegemenskap. Genom dem kom vi med på Maranatavännernas möten i Gävle. Där fick vi också inbjudan att följa med till Stockholm.

Av Mirjam Hansen:

Välj den väg som leder till livet!

Mirjam Hansen och Inga-lill Johansson under bibelskolan i Stockholm.

Till dig kära vän som läser detta. Jag vill här förmedla en hälsning och ett vittnesbörd. Det finns bara två vägar att gå. Den ena för dig till himlen, där allt ska vara glädje, salighet och lycka. Där skall inte finnas någon sjukdom eller nöd. Allt skall vara fullkomligt.

Men så finns det också en annan väg som för dig till den eviga förtappelsen, bort ifrån Gud. Därför ber jag dig käre vän, välj den rätta vägen. Välj den väg som vår Herre Jesus Kristus har stakat ut, vägen som leder till himmelen.

Tiden hastar och snart kommer Jesus igen för att hämta hem sin brud. De som har tvagit sina kläder rena och gjort dem vita i lammets blod. Snart så ljuder ropet: "Se brudgummen kommer, gån ut för att möta honom." Vill du vara med den dagen och stunden när ropet ljuder?

Då måste du lämna ditt liv till Jesus och säga ja till honom. Jesus sade: "Jag är dörren, den som går in genom den skall bli frälst." Om du tar din tillflykt till Jesus så skall ditt liv få mening och innehåll. Han har själv sagt att den som kommer till honom skall få liv i överflöd. Det får du om du idag vill säga ditt ja till Jesus. Ta avgjord ståndpunkt och följ honom för tid och evighet.

Läs Joh. 10:7-9!

Forts. från föreg. sida

När vi kom dit möttes vi av en kärlek som vi aldrig hade upplevt tidigare. Jag kände mig som en stor syndare ibland dem.

Vi började allt oftare åka till Stockholm och sedan även till konferensen i Latorp. På konferensen fick vi uppleva en verklig förnyelse. Budskapet om att gå utanför lägret och bära Jesu smälek mötte oss för första gången. Vi fick uppleva hur vi smälte in i storfamiljen på Latorp. Stannade i 5 veckor! Det ska ni veta att Pilgrimsskolan är det bästa som Jesus ordnat i detta land. Tänk att få leda barnen på rätta vägar.

Min fru och jag har känt att vi som kristna har levat med ena foten ute i världen. Nu ska vi bryta upp och ha bägge fötterna i det himmelska. Vi vill inte följa i åskådning utan i tro.

Du som inte är frälst. Det finns bara en väg att möta den mörka framtiden. Överlämna dej till Jesus Kristus. Bed av hjärtat, Jesus jag erkänner att jag är en hopplös syndare. Jag behöver dej. Förlåt mej mina synder. Tack Jesus att du hör en syndares bön och tack för det eviga livets gåva. Amen.

Se Psaltaren kap. 40:1-4.

Håll på paragraf 35!

Forts från sid 7

FAMILJEN OCH EVANGELISATIONEN

ciellt sätt fortplantar tron. Det är inte Kristus som predikar på jorden, utan det är bruden, det är församlingen som predikar. Den konkreta utformningen av evangeliets kraft finns synliggjord i familjen.

När människorna får kontakt med familjen, då blir det så naket som verkligheten är. Det språk som finns i familjen är ett naturligt språk. Man lever tillsammans och talar som man mot man. Det går inte att komma med klyschor eller odla ett främmande språk. Det finns inga barriärer eller murar, ingen prestige och inga spärrar hos mor och hos familjen. I allmänhet kan mor tala med en speciell känsla, för hon har haft med människor att göra.

Det är mor som kommer i kontakt med grannarna — det är inte mannen. Det är hon som får närheten till barnen och till de nödlidande runt omkring henne. Det är hon som får kontakt med de andra människorna, som sitter hemma i sina stugor. Mor har helt andra förutsättningar, både psykologiska och emotionella, att nå dem.

Och när svaga människor kommer och blir frälsta, då finns det ett hem för

dem, och där finns det en mor som har så mycket pondus, att hon kan samla hela huset till bönens altare och läsa Bibeln tillsammans med dem.

Lyfter fram människorna

Det här ger bestämning åt vars och ens arbetsområde. Det handlar definitivt inte om diskriminering eller undanstoppning, utan det lyfter fram människorna, både man och hustru, varenda en i skapelsen. Det sätter oss på den plats där vi kan få total utlevelse för energi och skaparlust.

Får vi in det här, så blir vi helt oslagbara. Då blir basstationen så livskraftig, att mannen kan sätta in sina krafter på andra områden, med maximal rörlighet, samtidigt som de där hemma också får vara med i direkt evangelisation.

Jag får vara en brud åt Kristus och får vara med i det stora uppdraget att gå ut med evangelium. Skulle jag göra mig till något annat, skulle jag inte få vara med i detta uppdrag. På samma sätt är mor glad över att få vara mor: att få fortplanta livet och fortplanta evangelisationen. Så ärar och upphöjer man varandra. Evangelium får ett bärplan. Familjen blir ett moderssköte, en kraftstation som bär liv till andra i samhället, på alla nivåer, inte bara andligt gott utan också lekamligt. Och Guds ord kan gå vidare.

Arne Imsen:

Alarmerande rättsförskjutning

ALLT OFTARE får man skäl att konstatera att olika institutioner och myndigheter i detta åsiktsbeskyddande land i sin perfekta byråkrati hyser en latent avsky för originella och självständiga medborgare. Belevat och artigt artikulerar de nerklassningen; en utfrysning som ofta drabbar väckelsekristna föräldrar i kontakten med barnavårds- och skolorgan. I vårt kyliga kulturklimat är sådana anonyma sanktioner vanliga, men svåra att spåra, eftersom de tolereras och förbigås med tystnad av de ut-satta.

DET FINNS OTVIVELAKTIGT en risk för föräldrar, vilka hävdar genuint kristna värderingar för familjeliv, barnuppföstran och undervisning, att bli betraktade som mindre tillräkneliga och behandlas som andra klassens medborgare. Det är i dessa små konfrontationer mellan individer och institutioner, den heliga demokratin får sitt anseende skamfilat. I dessa relationer är person-, åsikts- och religionsförhållande klart manifesterade, men exponeras inte i offentlighetens ljus, fastän många får erfara dess bitterhet. Med den moderna pluralismen följer det en naturlig överkänslighet för levande kristendom i alla samhällsorgan, samtidigt som klart antikristliga idéer och fördomar friktionsfritt fortplantas och befästs inom alla områden i vår samhällsstruktur. Föreställningar om objektivitet och neutralitet saknar mening och finesse, när nya religioner gör succé som humanism och vetenskap.

DEN ANTIKRISTLIGA RELIGIONEN skapar mycket stora kommunikationsproblem mellan grupper som katalogiseras såsom progressiva eller konservativa opinioner. Det är de förment progressiva krafterna som helt dominerar i samhällets olika organ, och som med sin evolutionistiska människo- och samhällssyn

behärskar organisationerna. Väckelsekristendomen däremot, stämplas, bland annat på grund av sin fundamentalistiska bibeltro och pessimistiska kultur- och människosyn, såsom konservativ. Här ligger grundorsaken till de skol- och undervisningsproblem denna artikel skall beröra.

Skollagen satt ur funktion

UNDER DET GANGNA ÅRET har vi stött på många olustiga exempel på sådana attityder av vedertagen och helt självklar maktfullkomlighet, som paradoxalt nog, är ett av kännetecknen på statens nya materialistiska blandreligion. Olika skolmyndigheter har haft anledning att ta ställning till några föräldrars framställning om skolbefrielse för deras barn, emedan de själva på grund av sin religiösa övertygelse funnit det riktigtast att undervisa sina barn i hemmet. Som rättslig grund för denna sin begäran har de åberopat §35 i skollagen.

Uppenbarligen överrumplades vederbörande makthavare av sådana föräldrakrav. Beredskapen för inte programmerade inslag av den här karaktären var helt obefintlig, och reaktionerna blev därför spontant intoleranta och tydligt kristendomsfientliga. Det är i huvudsak politiker som givit oss dessa färska belägg för att denna urgamla primitivism vegeterar friskt och obehindrat med parlamentariskt skydd i representantkap och rådsförsamlingar. Denna berusning återspeglas givetvis i processen fram till fattade beslut som introducerades med de mest onyktra och långsökta motiv för avslagen. Gällande lagstiftning suspenderades och ersattes av ett allmänt tyckande om dess otidsenlighet i dagens skolsituation. Värderingar och prognoser mynnar ut i ett sortiment

nyuppfunna eller uråldriga illusioner om att samhällets elit av beteendeeexperter och beslutsfattare bättre vet vad som är barnens bästa än deras föräldrar. Det avgjort lyckligaste för barnens emotionella, sociala och intellektuella fostran är praktiskt taget undantagslöst samhällets komprometterade skola, ty den ger valmöjligheter och disponerar nästan oinskränkt över utbildningsresurser och -reserver.

Ja, ungefär så okunnigt och verklighetsfrämmande formulerar förmyndarmentaliteten sina fördomar och fixa ideer med en trovärdighet allmänt kända fakta respektlöst dementerar. Det är i stort sett skolfördomar, historielöshet och framtidsvisioner — fiktiva posteringar? — som styrt skolpolitikerna att ignorera reglerade rättigheter för föräldrar att själva få svara för sina barns undervisning i hemmet eller annorstädes.

STOCKHOLMS SKOLDIREKTION och Solna skolstyrelse beslutade om avslag, och Stockholms läns läns skolnämnd sanktionerade dessa administrativa ingrepp i medborgares mänskliga fri- och rättigheter. Det är alarmerande att en lagparagraf så flagrant kan sättas ur funktion genom en myndighets tendensiösa restriktivitet och irrelevanta argument. Om en gällande lagparagraf skall ändras, är en fråga för den lagstiftande församlingen, *hur* den skall *tillämpas* får tradition, praxis och prejudikat ge vägledande besked om, men förhindra *att*, eller avgöra för *vem* den skall tillämpas, ligger långt utanför en kommunal förvaltnings behörighetsområde.

Stockholms skolförvaltning breder i ett tjänsteutlåtande ut sig om §35 i skollagen, gör jämförelser mellan tidigare och nuvarande förhållanden, rekonstruerar hemundervisningen, relaterad till förment ursprungliga intentioner, och rafsar ihop ett avslagsyrkande med storfamiljen som komplikation, ty hem-

Ett ovanligt handslag i riksdagen. Skolminister Birgit Rodhe räcker interpellanten Åke Gillström (s) handen efter debatten om Pilgrims-skolan och hemundervisningen.

undervisningen sägs inte utan vidare kunna appliceras på det utvidgade hembegreppet i moderna storfamiljer. Men fortfarande är det så i detta land, att samhällets reguljära skolundervisning inte är en *skyldighet*, utan en *rättighet* för våra barn. Det är fortfarande föräldrarna, som bestämmer om barnen skall delges undervisning vilken harmonierar med hemmets atmosfär och religiösa övertygelse, eller placeras i en avideologiserad och på andliga och etiska värden utarmad skolmiljö med diffusa föreställningar om objektivitet samt modeinriktade pedagogiska experiment och familjupplösande könsrolls- och jämlikhetsvärmerier som substitut.

Det hävdas att samhällsutvecklingen och de ökade utbildningskraven och den nuvarande grundskolans övergripande mål är tungt vägande skäl att eliminera hemundervisningen. Sådana överväganden må diskuteras när och var som helst, men bör verkligen inte kopplas till föräldrarnas ansökan om skolfrielse utifrån nu gällande lagstiftning. Lagen gäller, och skall följaktligen utan de hindrande element den nu tendensiöst belastas med tillämpas då den återopas. I skollagen eller annan känd kommenterande litteratur anges inga anvisningar om hemundervisningens utformning och organisation. Var finns det exempelvis uttalat någonstans att gränsen för §35:s tillämpningsområde passerats då flera barn till olika föräldrar sammanförs och undervisas i ett och samma rum? Då skoldirektionen hävdar att tillkomsten av storfamiljer förändrat begreppet "hem" dithän, att den aktuella lagparagrafen därigenom kan komma att tolkas på ett sätt som inte var avsett vid dess tillkomst, och blandar sådana funderingar med spekulationer om framtida konsekvenser, utan att ta hänsyn till föräldrarnas motiv, saknar den hållbart rekvisit för avslag. Undervisningens yttre

arrangemang, samt föräldrarnas och barnens biologiska relationer och rummens läge och antal, kan inte ensidigt diktera hur undervisningen skall rubriceras och efter vilken paragraf den skall legaliseras. Gränslinjen mellan enskild skola enligt §34 i skollagen och enskild undervisning i hemmet eller annorstädes enligt §35 har helt andra markörer. Det finns ingen anledning för föräldrarna att underkasta sig den nya tidens påhittiga gränsdragningar. Den åldriga lagparagrafen kommer av naturliga skäl aldrig att bli oanvändbar eller otidsenlig.

Alla samhälleliga reflektioner om för- eller nackdelar måste underordna sig argument om föräldrarätt och religionsfrihet, hur svårt det än kan kännas för klåfingriga skolideologer med ambitiösa mål att integrera all undervisning inom alla områden med det reguljära skolväsendet. Det överordnade är sedvanerätt och föräldrarnas motiv, kända och bestyrkta genom historisk förankring i en kristen tradition i de aktuella fallen i kontinuitet med väckelsekristendomens fundamentalistiska bibeltrohet och rättsuppfattning.

SKOLSTYRELSEN I SOLNA gick emot sin egen förvaltning som klart och korrekt citerade den återopade paragrafens undervisnings- och provningsplikt. Makthavarna filosoferade fram en hypotes med medicinska indikationer "eller då dylika synnerliga skäl motiverar undervisning i hemmet såsom det för eleven mest gagneliga" som enda tänkbara skäl för ett bifall, och reducerade därigenom denna undervisning till exklusiva undantagsfall.

Bakom dessa akrobatiska konster döljer sig förmodligen ett frieri till de krafter, som i dessa dagar känner sig uppfordrade att lagstiftningsvägen täppa igen det de menar är ett hål i skollagen, så att avsöndringen från statens skol-

monopol minimeras till ett fåtal elever med hälsoproblem. Dessutom satte sig beslutsfattarna helt över föräldrarnas seriösa överväganden och poängterade helt framt att det vore "olyckligt för en elev att avskärmats från den kontakt med jämnåriga som skolan erbjuder", framför allt i detta speciella fall.

Dessa skäl för avslagsyrkandet blåste emellertid bort på vägen till länskolnämnden. Ty i inlagen till länsmyndigheten är tonen arrogant och argumentationen ny och sensationell. Underförstått är det föräldrarna i Solna, Stockholm, Nyköping och Örebro som brustit i hederlighet. Det är dessa föräldrar, som genom lurendrejeri, eller, som det heter, "förfarandet har varit vilseledande", medgivits befrielse från skolgång för sina barn. Skolstyrelsen understryker att "i de fall då sådan befrielse medgivits har de grundats på felaktiga förutsättningar". Dessa infama beskyllningar är närbesläktade med dem som sedermera dök upp i en interpellationsdebatt om "maranatarörelsens skolor" i riksdagen.

Oroad skolman i skandaltagen

VAD FRAMTIDEN ÄN MÅ BÄRA i sitt sköte med avseende på lagstiftarnas behandling av §35 i skollagen, borde det vara självklart att det är *nu gällande* och inte eventuellt *kommande* rättsläge, som utgör en riktig grund för adekvat bedömning av föräldrarnas ansökan om befrielse från skolgång, för närvarande deras obetagna rätt.

Det är mer än tillåtet naivt att nedvärdera målsmännens omdöme och med effektfulla fraser ge sken av att en operativ myndighet bättre förmår bedöma vad som är gagneligt för barnen än deras troende föräldrar. Men denna misskredi-

Forts. på sid 22

Familjen och EVANGELISATIONEN

Läs Ords 31:10–31

□ Vad är det som gör att inte Guds ord har framgång i dag? Frågan är vad det finns för bärplan för Ordet. Är det inte just det elementet vi har upplöst? Skall församlingen fungera, så måste familjen fungera. Skall evangelisationen fungera, så måste familjen upprättas, och då i den bemärkelse som Guds ord menar och med de relationer som Bibeln anvisar. Hur skulle vi kunna fungera i församlingen, om vi inte fungerar i familjen, som är församlingen i miniatyr?

□ Familjen är i Guds ögon en speciell klenod. Detta behöver verkligen poängteras i dag, och då måste särskilt evangelisationen knytas in i sammanhanget.

Gud har vänt sig till familjerna, när Han har velat fortplanta evangelium! Där har Han fått sina nyckelpositioner. Vi möter det t.ex. i purpurkrämerskan Lydia och i skökan Rahab som tog emot spejarna. Och om Jesus sägs det gång på gång, att han "gick in i någons hus". Han möter människorna på gatan, men sedan bar det raka vägen in i familjen eller in i hemmet eller där människorna rörde sig.

I Matteus 10 bjöd Jesus sina lärjungar att gå in i något hus, hälsa det med frid och stanna där, om de blev mottagna. Det har en särskild betydelse att gå in i huset, därför att familjen är instiftad av Gud. Det är Gud som har bestämt om människor att de skall leva i den. Det finns en ordning, en egen rättsordning i familjen, bestämda regler för dess liv.

När vi tänker på familjen i dag, så tänker vi ofta på man och hustru i en betonglägenhet, men det är inte vad Gud har avsett. När Jesus skickade lärjungarna rakt in i familjen, så var det inte fråga om en begränsad sfär, där två människor levde sitt isolerade liv för sig själva. Det var ett centrum, som människor var beroende av, och där normala relationer var upprättade. Och i en familj med normala relationer finns det ett element, som Gud knyter an till, och det är mor. Allt det här har samhället slagit sönder för oss.

Församlingen i miniatyr

Vad är det som gör att inte Guds ord

har framgång i dag? Frågan är vad det finns för bärplan för Ordet. Är det inte just det elementet vi har upplöst? Skall församlingen fungera, så måste familjen fungera. Skall evangelisationen fungera, så måste familjen upprättas, och då i den bemärkelse som Guds ord menar och med de relationer som Bibeln anvisar. Hur skulle vi kunna fungera i församlingen, om vi inte fungerar i familjen, som är församlingen i miniatyr?

Gud har gjort sig beroende av bruden/församlingen. På samma sätt har Han ordnat det så att mannen är beroende av hustrun och familjen. Det finns en gudomlig princip i det här. Bruden förhålls till Kristus, och fungerar inte hon, så fungerar inte Kristus heller. Fungerar inte kvinnan, så fungerar inte mannen heller.

Familjen andlig maktfaktor

Fungerar familjen så är det evangeliserande. Men den familjeform som nu är vanlig, är den djupast egoistiska levnadsform som finns och har ingenting att göra med det familjeliv vi kan läsa om i Bibeln. I dag lever i regel två makar för sig själva och för varandra och har knappt några relationer till sin omgivning eller sina barn eller någonting överhuvudtaget. En sådan familj kan andra makter styra för sina syften.

Men det finns sådana relationer i familjen, som Guds ord beskriver, då går det inte att manipulera den. Då är den en stabil maktfaktor, som inte yttre krafter kan utnyttja på något sätt. Då är den en cell, som är opåverkbar utifrån och nästan har sitt eget samhällsliv.

Det familjelivet kan vi skönja i Gamla Testamentet, och i församlingen med

Av Hans
Brynte,
Blommenhof,
Nyköping

dess tjänster har vi det förverkligat. På samma sätt som Gud har lagt ned gåvor och resurser för att församlingen skall kunna fungera, så finns också samma gåvor nedlagda i familjen, fast inom dess begränsade område. Familjen har på sitt plan vad församlingen har på sitt.

Det var familjer som öppnade hela kontinenter. Det var tack vare att en familj öppnade sitt hem för Gud eller för Hans profeter, som Han fick en ingång och kunde fortplanta sitt Ord. Undra på att evangelium inte når fram på samma sätt i dag, eftersom Gud inte har någonting att vända sig till! Det finns ingen grupp av människor längre, som kan kallas familj. Skall vi lyckas med vår evangelisation, så måste vi få familjen upprättad!

Relationer som fostrar oss

Kärlek måste vara helt. Församlingen måste vara intakt, och familjen måste vara intakt, för att kunna rymma innehållet. Det här ger en knäck åt självförverkligandet både för mannen och kvinnan. Den som vill vara fri och oberoende av andra på de här områdena, kommer aldrig att kunna verka för Guds rike. Vi behöver sociala relationer för att kunna fungera, fostras och utvecklas.

Det gäller förpliktelser mot varandra. Förälskad kan man ju bli, det är inte svårt, men att odla kärleken, det har med plikt och solidaritet att göra. Är inte relationerna upprättade människor emellan, så kan man aldrig komma och påstå sig älska Gud.

Kan man inte upprätta lydnad och respekt för varandra i det här ledet, så att man följer herdarna och blir en

”Pauli efterföljare”, då är det förmätet att säga att man vill följa Gud. Det måste ju vara mycket svårare att böja sig för Gud än att böja sig för en människa.

Det är i familjerelationerna som man lär sig, hur man skall förhålla sig till himmelens Gud. Det är där man fostras, det är där man blottas och avslöjar sig själv och sitt eget kärleksförhållande till Gud. När jag brister i solidaritet mot någon av mina syskon, då har redan något i mina relationer med Gud brutits. Kärleken tror gott om allting och uthärdar allting. Mitt personliga gudsförhållande kan jag alltid spegla i mitt förhållande till min omgivning.

Förebilden är Jesus

När vi läser om ”en idog hustru” i Ordspårboken 31, är det helt omöjligt att det kan handla om en enda människa. En hustru kan ju inte ensam klara av ull och lin och hämta förråd fjärran ifrån och stå upp på morgonen och ge sitt husfolk mat och bruka en åker osv. Det handlar om ett flertal människor, som lever tillsammans i social grupp. Vi kan kalla det familjen, men det gäller lika mycket ditt och mitt arbete i församlingen.

Och när vi här läser om husfolk och tjänarinnor, så kan vi frimodigt tala om detta. Här kan det aldrig bli fråga om negativ auktoritet, om tyranni, om att utsuga eller profitera på andra. Vi har förebilden i Jesus! Den som är herde här, han går före, han får den sämsta lotten, han ger sitt liv för fåren. Hans tjänst är en gudstjänst, och han har fått den inte för att kunna förverkliga sig själv utan för att förverkliga de andra. Den som går före i gruppen gör det för att skickliggöra de heliga, så att de skall komma i tjänst i församlingen. Den tjänsten måste man underordna sig, om Guds verk skall gå fram.

Så märker vi en annan sak, som vi skall lägga som grund. Vi finner inte mannen i den här situationen. När det talas om att hämta sitt förråd fjärran ifrån, när det talas om åkern, när det talas om lin och ull och bärgning, så nämns inte mannen. Det måste ligga en hemlighet i detta.

Mannen har sin bestämda uppgift. Det heter att han är i stadens portar. Bara det säger väldigt mycket.

Hemmet har en suverän uppgift

De här bibelverserna har mycket att säga som särskilt stimulerar arbetarna i trossen. Mor, kvinnorna och husfolket som är hemma får en uppmuntran. Här ser vi ju tydligt vilket område Gud har gett dem, en uppgift som är helt suverän.

Det är detta som samhället har plockat av de hemmavarande, så att de skall stå där utan att kunna förverkliga någonting. Så utnyttjar samhället den livsleda som blir följd, och kommer stickande med en kaka och lockar dem

till andra arbetsuppgifter utanför hemmet. Det är dessa som skall ge arbetsglädje och stimulans, säger man. På det viset köper man hjärtana.

Men så har ju inte Gud bestämt det. Han har gett ett otroligt rikt område åt hustrun i familjen, där hon kan få utlopp för alla sina ambitioner.

”Hon vakar över ordningen i sitt hus”. Mor har också en ledarroll. Hon är också en herde och själsörjare. Allt detta finns med i hemmet. Får man utlopp för sin energi, så blir man lycklig och harmonisk och tillfredsställd med tillvaron. Då behöver man inte söka någonting annat. Och så har Kristus ordnat det.

”På henne förlitar sig hennes man hjärta.” En rätt fungerande familj frigör mannen, så att han kan arbeta med det som är förutsättningen för familjen. Det är en kedjereaktion. Mannen kan gå in i de speciella arbetsuppgifter han har fått av Gud. Han för evangeliet vidare till nya områden, och i sin tur blir det orsaken till att nya familjer upprättas på evangeliets grund.

Egen produktion i familjen

”Omsorg har hon om ull och lin och låter sina händer arbeta med lust.” Det mest naturliga är att det i familjens sköte finns en produktion för familjens egen existens. Och har familjen både sin egen produktion och sin egen skola, då är den inte längre beroende av andra, väsensfrämmande krafter. Då kan familjen dra upp gränserna och sätta stopp för obehöriga inflytanden. Den bevaras intakt och behöver inte gå ut och försätta sig i fara någonstans. Arbetstillfällena finns ju inom familjens ram. Det finns möjligheter för alla. Också den som inte är så stark kan få sin uppgift.

Det kan vara far- och morföräldrar, som har blivit litet äldre. Till dem kan barnen vända sig och lämnas på så sätt inte vind för våg. Samtidigt får de äldre sitt utrymme i familjen och trivs med tillvaron, när de har någonting att ge som tas tillvara och uppskattas.

”Hon är såsom en köpmans skepp, sitt förråd hämtar hon fjärran ifrån.” Hon har också sina kontakter! Och vi läser om hur hon skaffar sig en åker och planterar en vingård. Det är kanske inte möjligt för oss rent bokstavligt, men vi kan kanske i stället driva en liten affär, för att ta ett konkret exempel. Vi får ta tillvara de möjligheter vi har. Kan inte familjen bruka en åker, så kan den ju stå för en butik!

Mannen frigörs för andra uppgifter

Det här öppnar perspektiv för missionen utomlands. Tänk att ha en sådan här grupp som fungerar, och där familjen är intakt på alla områden! Den har sin egen försörjning för maten. Det innebär att krafter kan frigöras, att människor

kan vara borta från familjen för längre perioder och arbeta för evangelium inom ständigt nya områden.

Mannen frigörs för en färrevangelisation, som inte mor kan vara inne i. Hon å sin sida har av himmelens Gud fått sin särskilda uppgift, sin gudstjänst, och den är inte så beskuren som vad vi vanligen ser i dag. När vi talar om familjens upprättelse, så gäller det något mycket mer än vad nutidens trånga familjebegrepp rymmer.

Att dela alla livets villkor

Här gäller det en familj, en storfamilj, som släpper in fler människor i hemmet! Då öppnas också de här väldiga möjligheterna. Den kan ha sin egen åker, sitt eget väveri och sin egen butik. Här finns det utrymme för ung och gammal! Alla får sin arbetsuppgift. Men det är klart, då kan man inte längre sitta i en modern, fullt möblerad tvåa! Då får man också ta de andra konsekvenserna. Då kommer trångboddheten in, och man får vara med och dela alla livets villkor. Men är man nöjd med att få vara med i en gemenskap, som fungerar efter bibliskt mönster, då söker man inte efter något annat. Då har man funnit livets lycka.

Det står i Jakobs brev, att en rätt gudstjänst är att ta hand om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse. Men hur skall människor kunna ta hand om varandra, när de lever isolerade i sina små lägenheter? Det finns ju ingen möjlighet. Men fungera det här bibliska mönstret hos oss, då kan vi också öppna hemmet för den fattige och betryckte.

Själva livskraften i gemenskapen måste bli sådan. Det handlar inte så mycket om ett mål mat som om en atmosfär. Man söker sig till oss, därför att atmosfären är annorlunda! Men det kan aldrig fungera, om inte de här rätta relationerna är upprättade. De här olika sidorna — arbetet, produktionen, evangelisationen — och de här människorna — husfolket, tjänarinnorna, mor — allt det måste finnas med i familjen, om det skall gå.

Mor fortplantar tron vidare

Vi får bedja tillsammans, att vi på ett nytt sätt kan se de resurser som Gud har lagt ned i familjen. Men det måste bli mor som tar initiativet och upprättar dessa.

Där Kristus-personligheter har upprättats, finns det en mor som är bedjande och som har fortplantat en karaktär till nästa generation. Det heter om Timoteus: ”... jag erinras om din oskrymtade tro, samma tro som först bodde i din mormoder Lois och din moder Eunice, och som nu — därom är jag förvisad — jämväl bor med i dig.” (2 Tim. 1:5).

Det är mor som på ett alldeles spe-

Forts. på sid 3

Utdrag ur skollagen

§ 34

I annan enskild skola än i 33 § avses må skolplikt fullgöras, om skolan godkänts för ändamålet. Godkännande skall meddelas, om skolans undervisning till art, omfattning och allmän inriktning väsentligen motsvarar grundskolans och skolan förestås av person, vilken äger erforderlig skicklighet för undervisningen och är väl lämpad att förestå skola.

Uppfyller skolan ej längre angivna villkor eller finnes, att undervisningen ej handhaves av lärare med erforderlig skicklighet eller att verksamheten eljest icke bedrivs på tillfredsställande sätt, skall godkännandet återkallas, om rättelse ej vinnes genom hänvändelse till skolans ledning.

I godkänd skola må barn, som ej uppnått skolpliktsåldern, intagas i årskurs som motsvarar årskurs i grundskolan, endast om förutsättning är för handen, varom sägs i 32 § första stycket.

§ 35

Beredes barn i hemmet eller annorstädes enskild undervisning, som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet befrias från skolgång.

Barn, som befriats från skolgång, må kallas till prövning. Uteblir barnet utan giltigt förfall eller finnes vid prövningen, att barnet ej fått tillfredsställande undervisning, och vinnes ej rättelse på annat sätt, skall skolgång åläggas barnet.

§ 51

Mottages i skola, som ej enligt lag eller särskilda föreskrifter står under statlig myndighets inseeende eller inspektion, elever under 20 års ålder, äger den centrala statsmyndighet, till vars arbetsområde skolan närmast hör, inspektera skolan, om särskild anledning därtill förekommer.

Finnes vid inspektion uppenbart, att missförhållanden råda inom skolan, och vinnes ej rättelse genom hänvändelse till skolans ledning, äger myndigheten att vid vite förbjuda fortsatt verksamhet.

Den paragraf i skollagen som medger hemundervisning har under hösten utsatts för många attacker. I riksdagen interPELLERADE Åke Gillström och krävde besked från skolministern hur länge dessa försök att sabotera skollag, skolförordning och läroplan skulle fortgå.

Midnattsropet fick denna intervju med Åke Gillström efter debatten i riksdagen. Intervjun ger en liten bild av hur en makthavare i dagens Sverige ser på den enskilde individens kamp för fri undervisning.

Fråga till Åke Gillström, riksdagsman (s):

Är hemundervisningen ett sabotage mot skollag och läroplan?

Åke Gillströms interpellation till skolminister Birgit Rodhe:

Maranatarörelsen har i olika delar av landet startat s.k. pilgrimskolor. Av rörelsens ledare ges genom massmedia beskedet:

- att barnens lärare är mest meriterade genom att sakna lärarutbildning,
- att man inte eftersträvar någon objektivitet som i de vanliga skolorna,
- att ett fritt val för barnen inte existerar,
- att aga ingår som en del av skolans uppfostran,
- att barnen uppmanas uppta kamp mot fackföreningsrörelsen och folkrörelserna, och
- att könsrollsfrågor aldrig diskuteras i skolan.

Mot bakgrund av dessa uttalanden anholder jag att till statsrådet Rodhe få ställa följande frågor:

1. Anser statsrådet att maranatarörelsens skolor överensstämmer med § 35 i skollagen?
2. Vilka åtgärder avser i annat fall statsrådet vidtaga?

MR: I din interpellation till skolministern säger du att "maranatarörelsens skolor" är "mycket öppna försök att sabotera skollag, skolförordning och läroplan". Sabotage är detsamma som avsiktlig förstörelse. Vad menar du?

— Genom att sammanföra flera familjer som tagit barnen ur skolan har man gjort av det en enskild skola i stället för hemundervisning. Man har saboterat genom att tillåta att man i skolan använt sig av aga — vi har ett agaförbud i skolan. Man har gjort det genom att inte iakttaga den objektivitet som finns i läroplanen. Man har alltså sagt att man skall kämpa emot fackföreningsrörelsen — man har talat om att anställda i fackföreningen är nya präster som delar ut nådamedel omkring sig. Och man talar illa om folkrörelserna. Man diskuterar aldrig könsrollsfrågor. Man följer inte alls läroplanens intentioner i det fallet. Man säger en del andra saker också som jag påpekat. Det kallar jag att sabotera

vad skolan egentligen avser att ge undervisning i.

MR: Är det föräldrarna som saboterat gällande skolförordning och läroplan?

— Jag har inte sagt att föräldrarna saboterat. Jag har sagt att man gör så här i skolorna.

Vad är "maranatarörelsens skolor?"

MR: "Maranatarörelsens skolor" vad är det?

— Jag trodde det var ett vedertaget faktum som det står i tidningarna, att det är de skolor maranatarörelsen bedriver. Det borde vara hemundervisning som enskilda föräldrar bedriver, men det är skolor och det är inte rätt. Då har jag givit konkret svar.

MR: Finns det något i artiklarna som styrker att det finns sådana skolor?

— Ja, det finns ju fotografier på skolan exempelvis.

MR: Barnen befriades från skolgång, då föräldrarna återopade §35 i skollagen om rätt att få bedriva undervisning i hemmet. Enligt den paragrafen medgav skolstyrelsen befrielse. Är det då maranatarörelsen som bedriver skolverksamhet eller är det enskilda föräldrar som bedriver undervisningen?

— Jag förstår att den frågan är viktig, men den frågan skall jag ställa. Det är inte jag som präntat uttrycket "maranatarörelsens skolor" utan det är från intervjuer i två tidningar.

MR: Borde det inte varit möjligt att få uppgiften kontrollerad först genom de lokala skolmyndigheterna om det var enskild skola eller hemundervisning.

— Ja, det visste jag, att det inte var enskild skola.

Undervisningen och lagen

MR: Eftersom det inte existerar några maranatarörelsens skolor, måste anklagelserna drabba initiativtagarna — föräldrarna. Är det föräldrarna som gjort de förmenta uttalanden som din interpellation baseras på?

— Vad jag kan förstå är det Arne Imsens svar de använt sig av i tidningarna. Arbetar man utifrån sådana uttalanden, saboterar man skollag, skolförordning och läroplan.

MR: Om nu en enskild opinionsbildare uttalar sina personliga åsikter, kan man då bara utan vidare förutsätta att dessa åsikter är förankrade i en skola? Skolan existerar ju inte!

— Det bryr jag mig inte om, för så står det i artikeln. Jag har följt artikeln och jag har hänvisat till den i interpellationen. Jag måste lita på vad som står i tidningarna.

MR: Borde man inte av eget intresse söka andra källor för att få sådana uttalanden verifierade, t.ex. någon av föräldrarna?

— Jag är ledsen, men jag måste vidhålla att om jag ser sådana artiklar i tidningarna får jag lita på att så länge de inte är dementerade, är de riktiga.

MR: Kan man interpellera på basis av pressuppgifter i sådana viktiga frågor?

— Det är mycket vanligt.

MR: Då kan politikerna alltså bara sitta härinne och läsa tidningarna och interpellera på det?

Vänd!

Åke Gillström tog emot i ett av riksdagshusets sammanträdesrum.

Riksdagsmannen och verkligheten

Vi möter riksdagsman Gillström på utsatt tid för den här intervjun och hälsas välkomna i riksdagshusets foajé. Via en rulltrappa kommer vi till ett mindre konferensrum med utsikt över Riksbankens stålfasad.

Åke Gillström, rektor och skolpolitiker med plats i utbildningsutskottet är förslagsvis omkring de 50. Socialdemokrat från arbetarstaden Gävle. Inväntar första frågan avspänt och korrekt med bordet framför sig, uppladdad med skollag, färsk utredning och pressklipp, men saknar det viktigaste, en sann bild av vår verksamhet.

Bara trycka på en knapp

Efter bara några minuters samtal ursäktar sig Gillström, reser sig och säger: – Jag skall bara gå och trycka på en knapp...

Kommer tillbaka efter en lång stund: – Jaha, nu har vi röstat bort de enarmade banditerna, säger han. En social olägenhet vi dragit på oss, menar han. Men nu var alltså den saken ur världen.

Genom ett enkelt handgrepp i vad vi kallar den politiska processen har Gill-

ström och hans kollegor i kammaren förändrat en bit av verkligheten där utanför. En förändring vi idag alla känner och hälsar med tillfredsställelse. Inget spel på enarmade banditer efter 1/1-79. Det är förbjudet!

Att förändra verkligheten är Gillströms jobb. Han är yrkespolitiker. Men vad är det då som bestämmer denne politikers handlande? Utifrån vilken verklighet fattas dessa viktiga beslut?

Ja, vi fick faktiskt svar på den frågan och var ganska förbluffade, därför att under hela intervjun envisades Gillström med att hänvisa till och utgå ifrån två tidningsartiklar om storfamiljen på Latorp. I artiklarna fanns fördomarna tätt uppräddade. Halvsanning och personliga fejkningar om isolerade barn, som agas med en viss förtjusning och varnas för facket. Allt serverat efter respektive tidnings behov av sensationer.

Trodde blint

En av dem som läste och blint trodde dessa reportage var alltså Åke Gillström och med detta som enda faktaunderlag satte han sig upprörd ner och skrev ett utkast till interpellationen.

En stor del av vår tid går åt för att förklara att det som står i pressen inte alltid är det samma som verkligheten och att det finns andra källor, i det här fallet föräldrar eller lokala skolmyndigheter.

Ogillar fri undervisning

Klart är att Gillström ogillar fri undervisning. Han är socialdemokrat och menar att staten vet bäst. Och där den inte gör så bör man inte springa iväg och ordna egna skolor utan vara med och påverka i de befintliga vilken även skolministern, kristen och folkpartist, håller med om.

Nu är den politiska processen igång. När man i fortsättningen talar om Pilgrimsskolan i riksdagen är det den företeelse Gillström beskrivit för kammaren. Målet är att få bort rätten till hemundervisning i dess nuvarande form och ersätta den med något annat.

Det är vår plikt och rättighet att vara med och förändra den bild som givits. Annars är det fara värt att den frihet som erbjuds i §35 trycks bort lika lätt som en annan social olägenhet. Därmed blir det förbjudet att undervisa barnen i hemmet.

Forts. från föreg. sida

– Det finns en brist som gör att det inte går att tillämpa paragrafen. Den är för gammal och föråldrad.

– Ja men, mina vänner, vi måste acceptera att vi fortfarande tror på pressen, även om vi vet att den skriver galenskap. Det är inte bara om vad Arne Imsen säger utan även om vad vi politiker säger ganska ofta. Då går vi in och dementerar. Och vi vet också att dementin läses kanske av hälften eller tredjedelen av dem som läste de första inslaget. Vi vet alltså nackdelen med det, men vi måste ändå säga att pressen för riktiga synpunkter till torgs. Vi måste lita på det.

MR: Vari består det oriktiga eller olagliga i föräldrarnas åtgärder?

– Att man använder en paragraf som inte var avsedd för enskild skola.

MR: Hur kan föräldrarna då bli lagliga?

– Jo, det kan de bli, om man ser över det här och gör något vettigt av det. Jag finner för egen del ingen anledning att sätta mina barn i någon slags enskild skola eller i hemundervisning. Jag vill som förälder påverka den skola som samhället har. Jag tycker det är högst beklagligt att man bildar enskilda skolor med kanske kraftfulla och iderika föräldrar, vars krafter dras ifrån samhällets insats på skolområdet och i stället läggs i en svag grupp av medlemmar.

MR: Är inte det ett uttryck för demokrati?

– Nej, det är det egentligen inte, därför att den stora gruppen i samhället får aldrig ta del av vad ni tycker om skolan. Har ni barnen i vår skola, går till föräldramötena och påverkar föräldrarna, har ni chans att påverka samhället. Men här påverkar ni ju inga andra än de människor ni har hand om. Det kan inte vara rätt.

MR: Hur skall undervisningen då bedrivas av föräldrarna i storfamilj för att deras undervisning skall betraktas som hemundervisning?

– Jo, om du har tre barn och sitter och undervisar dem, då är det alltså lagligt.

Intervjun är gjord av:

Arne Imsen, Lars Andersson
och Gustaf Jilker.
Foto: Lars Andersson.

Åke Gillström, Gävle

MR: Var finns detta uttalat?

— Jag törs inte svara på det, men jag tycker att det är tillräckligt att det i skollagen står att det skall vara i hemmet.

MR: Men det står också "... eller annorstädes"?

— Ja, men då var avsikten med detta undervisning för en familj. Den nya typ av storfamilj som man nu arbetar med, fanns inte då.

MR: Frågan är om hemundervisningen skall bedömas utifrån gällande lagstiftning eller utifrån en kommande?

— Idag skall den naturligtvis dömas utifrån den gällande lagstiftningen. Ändå måste man konstatera att hemundervisningen är överspelad av grundskolan. Paragrafen gällde under en tid vi hade en folkskola som var helt annorlunda än nu. Hemundervisningen missar den sociala träningen med andra barn, t.ex.

MR: Nu har föräldrarna åberopat §35 i skollagen och skolstyrelsen har medgivit befrielse. Har då föräldrarna gjort sig skyldiga till några felaktigheter eller är det skolstyrelsen som begått misstag?

— Det tror jag inte. Föräldrarna har nyttjat en paragraf som finns, vilken de är i all sin rätt att göra.

Hemundervisning

MR: Vad är skillnaden mellan hemundervisning och enskild skola enligt din mening?

— Det är en väldig skillnad. Hemundervisningen består i man med hjälp av föräldrarna i hemmet eller annorstädes ger en undervisning som motsvarar grundskolans. Men det är omöjligt idag, eftersom grundskolan idag är inte av den karaktär att man kan ge undervisning som motsvarar grundskolan i hemmet. Därför är paragrafen föråldrad och bör ses över, vilket också har skett i en nyligen gjord utredning.

— Mina vänner, vi måste acceptera att vi fortfarande tror på pressen. Vi måste lita på vad som står i tidningarna.

— Enskild skola kan man bedriva som man gör i Latorp med ett stort antal elever. Det kan man inte göra i hemundervisning.

MR: Enligt din mening är Latorp en skola. Då måste det innebära att de föräldrar som bor där i storfamilj inte kan använda sig av §35 om hemundervisning?

— Nej, inte som de gör nu. De skall söka tillstånd efter §34 om enskild skola.

MR: Hur skall föräldrarna där få möjlighet att utnyttja §35. Måste de skiljas åt, flytta isär ut på stan och hyra sig lägenheter på olika platser?

— Jag måste säga — jag förstår inte din fråga.

MR: Hur tänker du dig att §35 som handlar om enskild undervisning i hem-

met skall tillämpas av dessa föräldrar som bor i storfamilj?

— De skall alltså undervisa som en familj, inte som en storfamilj. Jag håller med om att det finns en brist som gör att det inte går att tillämpa den här paragrafen i det här sammanhanget. Den är för gammal och föråldrad. Det är ett av skälen till att jag ställt interpellationen.

— Inte är jag särskilt intresserad av vad ni har för typ av skolor, men när ni och andra börjar använda en paragraf som inte är tillämplig därför att den är föråldrad, då måste jag uppmärksamma först Skolöverstyrelsen och sedan utbildningsdepartementet på det här. Det är ytterst ovanligt att ett statsråd tackar för en interpellation. Däremot tackar vi som fått svaret för att vi fått oss påpekning att det här är en felaktighet som måste rättas till.

— Två saker måste alltså hända vad jag kan förstå. För det första måste man göra en inspektion i skolorna och se vad som försiggår där för att bilda sig en uppfattning om det stämmer eller inte. Och enligt Arne Imsen stämmer det som sagts inte. Då måste i så fall också Skolöverstyrelsen komma fram till det. För det andra måste man, om man finner att det inte går att tillämpa §35, göra om den så att den stämmer.

MR: Du talar om att samhällsutvecklingen gjort denna paragraf otidsenlig. Kan man inte tänka sig att de här storfamiljerna också är ett resultat av samhällsutvecklingen och att de kanske motsvarar ett behov i samhället?

— Jo.

MR: Skall man då plocka bort en paragraf som uppenbarligen motsvarar ett behov i samhället?

— Jag har inte sagt att vi ska plocka bort någon paragraf. Det är det jag är litet rädd för att ni kommer att skriva i er tidning. Jag har inte sagt att vi ska plocka bort en paragraf, bara att vi ska rätta den efter dagens läge. Om det nu finns ett behov av storfamiljer — och det finns det uppenbarligen för en del människor — så måste man se till att man har en paragraf som stämmer mot detta om man också vill undervisa i storfamiljen. I det fallet förstår jag mig att man lagligen skulle kunna söka undervisning efter §34 för en storfamilj. Bedriva en enskild skola, helt enkelt.

MR: Men föräldrarna är ju av princip emot skolformen! De hävdar tvärt om att det är hemmet som skall var grunden för all fostran, och föräldrarna har alltså av den orsaken tagit barnen till sig i hemmet för att undervisa dem där. Skall man göra detta omöjligt för föräldrarna bara för att de bor i storfamilj?

Forts. sid 20

Finns det något som styrker att det skulle finnas några "skolor?"

— Ja, det finns ju fotografier på skolan, exempelvis.

Botemedlet för mänsklighetens hjärtfel:

LÅT FÖRSONA ER MED GUD

Undra på att Maranata-folk kan bli högljudda! "Jag vill ropa ut i världen om Guds kärlek, och jag vill lära alla vad Kristus har gjort!" Vi har ju ett rop som brinner som eld i bröstet. Och det är sannerligen ett midnattsrop, för det är svartaste natt på de flesta håll i dag. Likgiltigheten och gudsföraktet ligger som en väldig, klabbig och stelnad gröt över de materialistiska lyckorikena. Och då kommer den här genljudande lystringssignalen, full av triumf för alla längtande och laddad med varning till alla likgiltiga och tryggt insomnade: "HAN KOMMER!"

Och hela världshistorien med dess väldiga skeenden står som ett bekräftande ackompanjemang, när små föraktade gatuevangelister ropar ut sitt budskap på Sergelarkaden, Karl Johans gate eller Stortorget, Örebro. "Det är ej ett tal eller språk vars ljud icke höres." (Ps. 19:4)

Där får de stå och stamma och skälva, för det talade ordet vacklar under bördan av ett så oerhört budskap. Men när det inte finns ord längre, då brister lovsången till Guds lamm ut i både röster, händer och fötter. Då måste man klappa händer, dansa och hoppa. "O, att båd' dårar och visa, visste hur ljuvlig Han är!"

Då kommer människor till oss och frågar om våra partipolitiska insatser i samhället! Det är sannerligen att vända sig till fel instans. Vem i all världen går till en hjärtkirurg och ber att få en cykelslang lagad? Helt säkert överlåter kirurgen den sysslan till andra. Men när en människas liv står på spel, när det är hjärtat det gäller, då finns det bara hjärtkirurgen att gå till. Och mänsklighetens sjukdom är ett hjärtfel. Då hjälper det inte med att sätta på plåster, skära bort

Text: Mats Jansson

Det är många som inte står ut med att se en blodig operation. Och det är många som inte står ut med det grovhuggna korset och det slaktade Lammets evangelium. Men när det gäller allvar, finns det faktiskt ingenting annat att ta till.

Camp-David-överenskommelser och fredsfördrag, som berör miljoner människors liv och framtid, förbleknar fullständigt vid sidan av Guds väldiga nådeserbjudande till en fallen mänsklighet och till varje enskild syndare.

liktornar eller operera bort blindtarmen. Det behövs ett nytt hjärta! Då hjälper det inte med aspirin och magnecyl. Det behövs blod!

Det är individens hjärta det gäller! Sätt en blå kostym, en kungamantel eller en vid ånglaskrud på en mördare — det ändrar ingenting. Mannen är fortfarande mördare.

Försök tvätta bort fett och olja med kallvatten! Det hjälper inte. Det är ett annat medel som behövs. Och synden tvättar du definitivt inte bort från en människa utan blod.

Det är många som inte står ut med att se en blodig operation. Och det är många som inte står ut med det grovhuggna korsets och det slaktade Lammets evangelium. Men när det gäller allvar, finns det faktiskt ingenting annat att ta till. Har du sett någonting av hur djupt i en människas hjärta synder sitter, har du sett dess ohyggliga rötter och dess fasansfulla konsekvenser, har du sett den i all dess vämjeliga nakenhets skam, då skall du inte tro att du kultiverar bort den med en och halv timmes orgelmusik eller en from föreläsning om Guds spår i naturen. Här krävs det ett radikalingrepp, annars är patienten förlorad och syndaren förtappad!

"All vår rättfärdighet var såsom en fläckad klädnad." (Jes. 64:6) Det är utslaget i högsta instans. Så var det med det. I mörkret är alla katter grå, och de kan nog t.o.m. inbilla sig vara vita, men ljuset avslöjar dem, och där står de spräckliga, randiga eller svarta. All vår fina idealism har en tendens att visa sina egoistiska fläckar, bara det blir tillräckligt ljus.

"Utan att blod utgjøtes, gives ingen förlåtelse." (Hebr. 9:22) Så rätt, så primitivt! Ja, försök du fly undan, människa, det är ändå sanningen om dig och din synd! Synden måste sonas med blod. Någon måste dö. Men tänk att DU slipper! Tänk, att *"det är fullbordat"*! Ett större triumfens och befrielsens rop existerar inte i världshistorien.

Ett oändligt tåg av offerdjur på väg till altaret hade nått sitt slut. Detta ofullkomliga offrande var ersatt av ett fullkomligt offer, en gång för alla! Människor, som jagats av skuldkänslor, marterats av minnen, vridit sig nätter igenom på sina sängar och plågat sig själva eller andra i fåfänga försök att gottgöra vad som brutits, de kunde nu andas ut och få frid. Det var *fullbordat*! Försonat! Alltsammans.

"Kärlek, o, viska det åter: Det var för

mig som Han dog! Det var för mig som Han uppstod! Herre, min Gud, DET ÄR NOG!"

"Hur mycket mer skall icke Kristi blod — då han nu genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud — rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden!" "Han har gått in i själva himmelen för att nu träda fram inför Guds ansikte, oss till godo." "Ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som bliva helgade." (Hebr. 9:14, 24, 10:14)

I hela sitt liv bevisade Jesus en sak: Han behövde inte dö. Han var rättfärdig. Han var fullkomlig. Ändå dog Han — som ett felfritt offerlamm, slaktad för oss alla. Som det himmelska, gudomliga offerlammet, som den som i sig inneslöt allt och alla. Så hade hela skapelsen dött. Hela mänskligheten. Och Hans rättfärdighet räckte till för att uppstå med oss alla — och förhärliiga oss och ge oss söners rättigheter i självaste Guds Fadershjärta. Försök fatta det, den som kan! "En har dött för alla, alltså hava de alla dött" (2 Kor. 5:14) "Ty den som är död, han är friad från synden." (Rom. 6:7) Vi får dö med Kristus, begrava (döpas) med Kristus, uppstå med Kristus och leva med Kristus! "Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst." (Mark. 16:16).

I detta urgamla, fasansfulla uppror och krig mot själva Skaparen, som synden har lett människan in i, så var det Gud som kom med fredsavtalet. Det var redan underskrivet med Guds Sons rena blod. All rättfärdighet var uppfylld. Nu fattades bara människans vanärade namnteckning.

Gud kom till sina rasande fiender, som hade dräpt Hans egen Son med ett maximum av förnedring och plåga, och förklarade att nu var all synd sonad. Nu hade försoningsblodet flutit! Nu fanns försoningsmedlet. Och nu ville Gud sluta ett evigt förbund med dem, det nya förbundet i Jesu blod! Kom sedan och tala om politiska "vänskaps- och biståndspaket!"

Nu fanns det ett bjudande evangelium, som skulle ljuda överallt på detta blodiga slagfält, denna härjade värld där människor föröder allt i sitt vansinnestrots mot Skaparen och hela naturens ordning. "Ty det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv, det är Gud som förmanar genom oss. Vi bedja å Kristi vägnar: LAT FÖR-

SONA ER MED GUD!" (2 Kor. 5:19-20)

Ambassadörer i glänsande svarta bilar, som lämnar fram högtidliga diplomatiska noter hos utrikesministrar, regeringschefer och statsöverhuvuden, är kompletta nollor i jämförelse med detta! Det är den största nåd som finns och det väldigaste hedersuppdraget i världshistorien, att få ropa ut vem Jesus är, vad Han har gjort och att Han kommer. Camp David-överenskommelser och fredsfördrag, som berör miljoner människors liv och framtid, förbleknar fullständigt vid sidan av Guds väldiga nådeserbjudande till en fallen mänsklighet och till varje enskild syndare.

Vilken försoning! Gud kräver inte ditt blod, du tusenfalt skyldige upprorsman och rebell! Hans Sons blod har flutit för dig! Här är det inte tal om skadeståndskrav eller botövnin- gar. Det är fullbordat! Allt är redo. Nu väntar Han på dig, på din underskrift i fredsavtalet. "Skynda och kom, Jesus dig hälsar. Om du blott vänder om, han så härligt dig frälsar." Men försöker du komma som någonting annat än en på varje punkt överbevisad syndare som ropar om nåd, så kommer du heller aldrig att finna någon giltig försoning!

"Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss, medan vi ännu var syndare . . . Ty om vi, medan vi var Guds ovänner (fiender!), blev försonade med honom genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv." (Rom. 5:8, 10) "Därför kan han ock till fullo frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem!" (Hebr. 7:25)

Och inte nog med detta! I våra rebel- liska, hatfulla och förmörkade hjärtan har Han låtit ljus gå upp! (2 Kor. 4:6) Det gamla hårda stenhjärtat har Gud t.o.m. opererat bort och gett oss ett hjärta av kött. (Hes. 36:26-27) Där har Han utgjutit sin kärlek "genom den helige Ande, vilken har blivit oss given" (Rom. 5:5). Och vi har blivit Hans barn och av hjärtat lydiga!

Där gäller det hela hjärtat nytt, hela livsriktningen totalomändrad, med allt vad det innebär i relationer och konsekvenser. Är du beredd? Då finns det hopp för dig! "Det finns en källa, för dig som törstar./För dig som hungrar, det finns ett bröd./Det finns en fristad, så trygg och säker,/för dig som jagas av synd och död."

Prenumerera på Midnattsropet 1979!

HEMMETS VÄN

stoppar

Midnattsropets annons

Försöken att få en ordentlig förklaring till annonsstoppet utvecklade sig till en ganska besynnerlig och dramatisk historia. Hemmets Väs chefredaktör och ansvarige utgivare var allmänt besvärade över att behöva använda sin tid till att förklara något så självklart.

Inte ens då Nerikes Allehanda uppmärksammade blockaden ansåg chefredaktören Stig Hällzon det nödvändigt med någon förklaring till varför deras misstroende mot en person kunnat leda till blockad mot en hel väckelserörelse. Han beklagade händelsen djupt. Det var både okristligt och kärlekslöst att behöva bli utlämnad till dagspressen, klagade han.

Rent konkret började det med att Midnattsropet ringde annonschefen Bo Ekwall och begärde annonsutrymme för vårt julnummer.

— Då måste vi först få ett ex. för att vår redaktion skall kunna granska och godkänna det, svarade Ekwall.

Så skedde. Vi sände ett ex. av julnumret plus annonsmanus och efter några dagar kom beskedet att annonsen icke kunde införas.

På måndagsmorgonen gick Midnattsropets medarbetare till Tryckcentralen för att få närmare information.

Vi fick möta Hällzon i foajén vid receptionen. Han visste inte vilka vi var och hälsade artigt och glatt.

— Det gäller Midnattsropets annons, började vi...

— Är inte det klart? högg redaktören tvärt av.

— Ni har alltså ingen närmare förklaring eller kommentar till Midnattsropet?

— Det är ett gammalt beslut. Vi har inget förtroende för Arne Imsen, sade Stig Hällzon.

— Då får vi skriva det då?

— Jag ger ingen intervju för er. Adjö! sade Hällzon vände på klacken och försvann in i huset.

Den kristna veckotidningen Hemmets Vän i Örebro har stoppat alla annonser för maranatafolkets produkter, som på något sätt har anknytning till Arne Imsens namn. Midnattsropets julnummer, en gramfonskiva och en kassett med församlingssång drabbades av tidningens blockad.

— Vi har inget förtroende för Arne Imsen, uppger Hemmets Väs chefredaktör Stig Hällzon helt kort.

Familjeföretaget Hällzon består numera av två delar. Evangeliipress och Tryckcentralen. Evangeliipress är den religiösa avdelningen medan Tryckcentralen är den profana delen. Delningen kom till efter en ekonomisk kris, varvid Örebro kommun i en räddningsaktion gick in och köpte upp byggnaderna.

Här trycks förutom Hemmets Vän även t.ex. Örebro-Kuriren, Läns-Posten, Dagen, travprogram m.m.

Vi tog en bild på entrén och gick ut i kylan.

Det tog sedan ytterligare flera dagar och åtskilliga telefonsamtal, innan vi fick ett något så när sansat uttalande av Hemmets Väs chefredaktör. Innan dess talade vi med *Sune Hällzon* på förlaget:

— Jag hinner inte gå in på era annonsproblem, sade Sune H. stressad.

— Vi har massor med julpaket som måste iväg. Förresten måste ni hålla på med den här affären just under ÖM:s predikantdagar?

Det vara bara ett misstag

Ingemar Hällzon svarade mycket kort och avvisande:

— Det har kommit in EN annons. Av misstag!

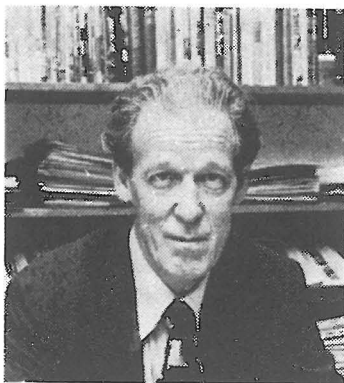
Efter att Nerikes Allehanda uppmärksammat problemet, fick vi äntligen en förklaring av redaktör Hällzon som var mycket upprörd:

— Tycker ni att det är kristet att låta andra bröder schavottera i pressen?, öppnade Stig Hällzon. Vi skall väl respektera varandra som bröder . . . ?

— Men förstår ni inte att människor som är sysselsatta på vårt förlag och vår redaktion står undrande inför ert annonsstopp?

— Det är ett gammalt beslut. Vi har inget förtroende för Arne Imsen. Det vet ni.

— Förresten vet inte du som journa-

Ansvarige utgivaren för Hemmets Vän är dir. Ingemar Hällzon.

list att man inte får fotografera i vårt hus utan tillstånd? Och som ni lämnat ut oss i pressen. Är det Kristi kärlek det . . . ?

— Men fakta är ju fortfarande att ni stoppar vår information till stora grupper kristna över hela landet. Skall detta få tigas ihjäl?

— Ja, vad skall ni göra . . . Varje tidning har ju rätt att ha sin policy.

Det var svårt att få något klart besked. Hällzon envisades:

— Tycker ni det är kristet att gå till pressen? Sade inte Paulus att man inte

O, DU GUDS KÄRE SON
NY LP/KASSETT
ARNE IMSEN
sjunger med församlingen (3)
O, DU GUDS KÄRE SON/GYLLENE MORGONSTADSE PÅ SÖN JAG TÄNKER/ GIV JESUS ALL MÅKT OCH ALL ÅRA/ MER, MERA AV JESUS/ FADER VÄR/ JAG ÖNSKAR ATT SE JESUS FÖRST AV ALLT/LJUVLIGT OCH KÄRLEKSFULLT/ BLÖTT EN DAG/ HAN ÄR ALLT FÖR MIG/JAG HAR EN VÄN
Sänd mej mot postförskott
st kassett KB 115
st LP MRL 2115
Namn: _____
Bostad: _____
Postnr/adress: _____
Tel: _____ HV 47
Pris: LP/kassett 35,-/st + porto
Orderadress: Järntorgsg. 7, 703 61 Örebro, Tel. 019/145 245
MRM
Besök nyöppnade SKIVSHOPEN, Järntorgsg. 9, Örebro

ANNONS SOM INTE PASSAR I HEMMETS VÄN

Det var denna annons som första gången kom in "av misstag" men senare stoppades.

skulle handla så? Är det Anden som inspirerar till sådant?

ANNONS SOM PASSAR BRA I HEMMETS VÄN

"Sätt svenska folket på pottan", uppmanar numera Hemmets Vän i denna annons, som alltså skall vara mera rumsren för Hemmets Väs läsare än sång och musik från ett väckelsefyllt maranatanmöte. För att ytterligare understryka uppmaningen har pottannonsen följts upp av en väl tilltagen reklamtext, också en policy.

TRÖG MAGE?

EN RIKSANGELÄGENHET

SÄTT SVENSKA FOLKET PÅ POTTAN
Det kan behövas. Förstoppning är ett allvarligt problem. Hur har Du det med Din mage? Är den trög? I så fall: At mer fibrer. Du har Du bättre! Fibrer finns bl.a. i vetekli och är mycket nyttigare än avföringsmedel.
Vill Du ha delikata fibrer så är lösningen på Ditt problem engelska HIGH FIBRE kakor. Jättegodt bakverk speciellt komponerade av ortmedelsfirman POTTERS LTD för att hjälpa tröga mager. Namnet var alltså:
HIGH-FIBRE
En till två kakor om dagen gör att Din mage mår mycket bättre. Vi säljer High Fibre armpackade fyra och fyra i en kartong med 60 kakor. Alltså för 1-2 månaders förbrukning. Priset är en angenam överraskning. Knappst en krona styck. Och det kan Du väl satsa på Din mage.
60 st High-Fibre **58,-**
BESTALL IDAG. RING ELLER SKRIV.

Gubbar! När nöden är som störst...
...är hjälpen som närmast.
Pollen från Cernelle har varit föremål för forskning och vetenskaplig prövning i t...

HÄLSOTIPS

Så här botar du TRÖG MAGE

Trög mage är något av välfärdens gissel. Vart vanliga kosthåll innehåller alltför lite fibrer för att magen skall fungera tillfredsställande. Att lida av trög mage är inte bara besvärligt och plågsamt. Det kan också leda till en lång rad följdjukdomar. Mot denna bakgrund möter oss nu utropet i hälsokostaffärerna: "Sätt svenska folket på pottan". Vinklingen är humoristisk, men bakgrunden är allvarlig.

Den här artikeln är avsedd att ge lite fakta om förstoppning och vad man med enkla medel kan göra för att komma tillrätta med problemet

Orsaker till förstoppning.
Hälsokostaffären till förstoppning är ett kost-rik på raffinerade livsmedel som vitt mjöl, socker, smör samt kotttrötta Specialt...

...för förstoppning?

— Jag måste pröva mig inför Gud. Gör aldrig ni det . . . ?

Hemmets Vän utan presstö

Hemmets Vän utges av familjeföretaget Evangelipress genom familjen Hällzon. En gång var tidningen stämpad av pingströrelsens ledning som en "privatäg

lad bok- och tidningsverksamhet, som i mycket skiljer sig från pingstväckelsens marknad". Förhållandet i dag är att Hemmets Vän inte räknas som någon rörelsetidning. Hemmets Vän erhåller därför inget statligt presstö. Stora annonsintäkter och en så allmän läsekrets som möjligt är därför grunden för tidningens ekonomi och därmed tidningens policy.

Att Hemmets Vän kommit att spela denna roll just i detta nummer när vi försöker belysa en bit av den alarmrande utvecklingen i Sverige 1978 är därför knappast en tillfällighet. Våra spalter står öppna för den som önskar ytterligare kommentar i saken. Och vi lovar komma igen om situationen skulle förändras.

Det är vår policy.

"Vi har inget att tro på, heller inget att leva för".

Ung och arbetslös

Samhällets vård: Från institution till institution. Från daghem och skola till specialisterna och ombudsmännen på arbetsmarknadsstyrelsen.

Reportage: Thorbjörn Helmner

□ Arbetslöshetens skugga lägrar sig ovälkommet över Sverige. Prognoserna visar allt dystrare resultat. Svängdörarna på arbetsförmedlingarna runt om i landet är i ständig rörelse. De svarta siffrorna 500 000 utan jobb talar sitt entydiga språk.

De som utan tvekan drabbats hårdast är ungdomarna som nyss lämnat grundskolan. Gröna, oerfarna utan kvalificerad utbildning väntar ofta kalla handen på arbetsmarknaden.

Malda i den nioåriga skolans kött-kvarn kommer man ut med en realistisk och verklighetsfrämmande syn på livet. Drömmar och ideal slås brutalt sönder. Jobben som erbjuds är de nödvändiga, tunga, dåligt betalda som ingen annan vill ha. Visionerna om en betydelsefull ställning och insats, byts i bästa fall ut mot barnpassning och mopedbud. Framtiden försvinner. Livsvärderna går förlorade. Det som återstår är ett primitivt lyckoideal om lägenhet, TV och bil.

Samhällets "vård": från institution till institution. Från SIA till AMS.

Fakta: 500 000 utan arbete.
113 000 arbetslösa.
112 000 partiellt arbetslösa (deltidsanställda som velat och kunnat arbetat mer)
134 300 omfattas av arbetsmarknads-politiska åtgärder (av AMS)
39 000 går på den s.k. 25-kronan
22 000 önskat arbete men ej kunnat ta det vid undersökningstillfället (t.ex. p.g.a. barnpassning)
Till detta skall läggas förtidspensionering och deltidspensionering av arbetsmarknadsskäl plus ett stort antal människor sysselsatta genom skyddat arbete och arkivarbete.

Alternativet som samhället erbjuder är vidareutbildning på gymnasium följt av universitet och högskolor.

Ideologiskt medvetna, tyngda av studieskulder (en oerhört hög procent självmord) står man sedan utan jobb. Vi lyssnar till Gunnars, 23 år, korta vittnesbörd: "Sömnlöshet, grannarnas blickar, väntan framför en telefon eller på arbetsförmedlingen, sprit, öl och fylla för att glömma och fly bort".

Den kvot av grundskoleeleverna som samhället kallt kalkylerat med skulle bli socialfall och utslagna lägger AMS sin till synes beskyddande arm omkring. Lövräfsning, stämpling och socialvård på ungdomsvårdsskola är lösningen på deras problem.

Bedövade utan människovärde går deras liv vidare mot alkoholism, narkomani och brottslighet.

Samhällets "vård": Från institution till institution. Från daghem, skola till specialisterna och ombudsmännen på arbetsmarknadsstyrelsen.

En styrd utlämnad massa utan vilja och livsmål.

Vittnesbörden är liktydiga: Vi har inget att tro på, heller inget att leva för.

Towe 16 år:

Ett hopp för framtiden

□ — "Jag har inte tid med något annat". Så låter motivet till att Tove Christensen avslog tankarna på att utbilda sig till sjuksköterska och nu i stället sysslar med kassettkopiering av bibelstudium i storfamiljen i Örebro.

— Allt annat än arbete med evangelium tycker jag blir så oväsentligt när jag vet att Jesus kommer tillbaka, säger hon.

Det är några år sedan nu som familjen Christensen bröt upp från ett tryggt borgarliv och flyttade in till enkelheten och hetluften i storfamiljen. I samma veva tog man barnen ur skolan för att istället undervisa dem hemma.

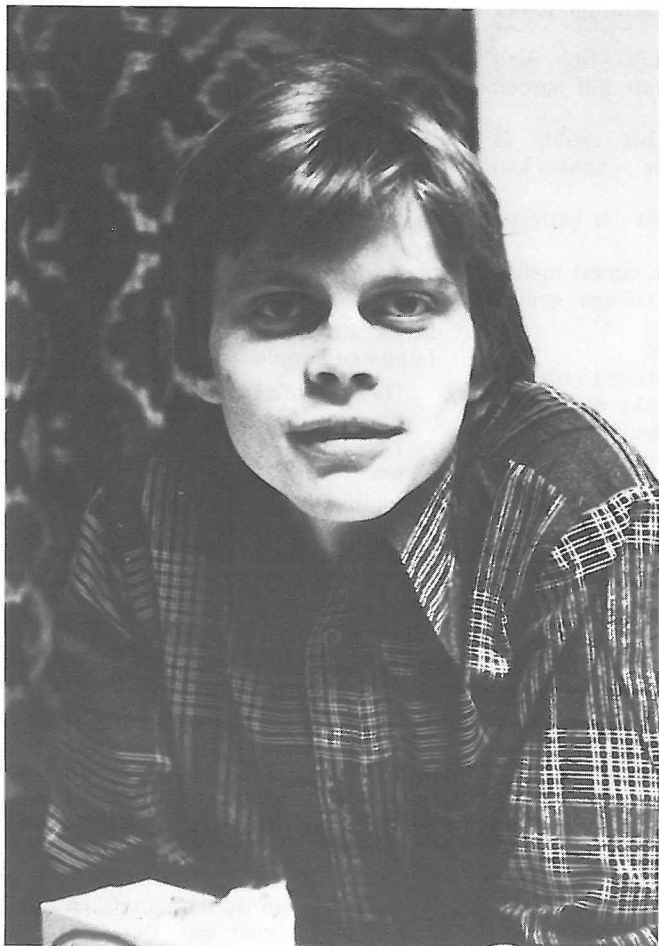
— "Det var det som blev min räddning, menar Tove. Miljön och gemenskapen i storfamiljen är det som betytt mest för mig." För ett år sedan blev hon frälst och fick en helt ny syn och värdesättning på livet.

— "Jag har fått någonting att tro på. Ett hopp för framtiden. Arbetsuppgiften blir ju en del av gudstjänsten och lönen själers frälsning."

Hon vet av oändligt många tacksamma vittnesbörd betydelsen av bibelstudierna och väckelsemötena som skickats ut på band. Till ensamma och frälsningssökande människor. En ansvarsfull uppgift.

I storfamiljen ingen arbetslöshet

André 20 år:

Evangelium på heltid

□ Jag möter honom för ett kort samtal i tryckeriet på Järntorgsgatan i Örebro. André gick för två år sedan på byggnadstekniska linjen i gymnasieskolan i Uppsala. Han var då som nu frälst och målet för utbildningen var att bli byggnadsingenjör. Halva skoltiden utgjordes av praktik på byggen.

Men, som han själv uttrycker det, såg han snart ruttenheten och falskheten i samhället. Efter flera besök på möten och bibelstudier om den kristnes förhållande till staten av Arne Imsen i Stockholm, upplevde han allt påtagligare konflikten mellan skolan, jobbet och hans längtan att följa Jesus.

André slår upp bibeln och citerar orden av Paulus "Gån icke i ok med de som inte tro" och pekar på omöjligheten av fackligt engagemang för en kristen.

På Malmköpingsveckan-77 beslöt han sig definitivt. Han slutade skolan och flyttade in i storfamiljen på Järntorgsgatan.

Med allting gemensamt och daglig gemenskap med trossyskonen arbetar han nu med evangelium på heltid. André står vid tryckpressen och trycker traktatidningar, handaffischer till möten, reklam till skivor och kassetter ur den egna produktionen m.m.

— Jag upplever att jag kommit in i min uppgift, den som Gud har kallat mig till, säger han.

— Jag tror inte på någon framtid för det här samhället och den här jorden. Jesus kommer tillbaka. Tiden hastar. Budskapet måste ut, avslutar André och går tillbaka till den dunkande offsetpressen.

En av de fåtal i sin generation med tro, mål och vision och ett aldrig avtagande arbete.

Välfärdssvensken! —En människa utan själ

Text: Stina Fridolfsson

Tonåringen måste ha just de jeansen — annars kan kamraterna börja psyka.

Affärsinnehavaren måste snabbt få hem de nya raffiga modellerna — annars kan konkurrenterna hinna före.

Terrorbalans. I ett land där kärleken har kallnat hos de flesta. Vi lever i en tid då människan i välfärdssverige saknar själ.

□ Eftermiddag på Gamla Brogatan. Från butikerna pumpas musik ut på gatan, där den blandas med bilarnas motorbrummanden, signalhorn och människornas samtal och virvlar till odefinierbara, stressade ljud.

Gamla Brogatan är ungdomarnas gata. Butikernas fasad, med fräna fräcka färger, symboler och bilder appellerar till dataålderns nya generation, som redan från början lärt sig spelreglerna i kommersialismens reklamsamhälle.

Man köar utanför Puss&Kram för att köpa nya modellen märkesjeans. De blir fort omoderna, det gäller att vara snabb i vändningarna.

Några världsmedborgare i tajta jeans, jättetröjor som pöser omkring de späda kropparna, och långa, stickade halsdukar, står i gatukorsningen med en stor påse i handen. Påsen är försedd med de välansedda butikernas emblem. I påsarna ligger plagg som garderar tonåringarna dräglig tillvaro under kamrat-tvångets hårda tryck ett tag framåt.

Terrorbalans

Och i butiken har profitören stämplat in några hundralappar till för sitt imperium, uppbyggt av modeslavar, kamrat-slavar som genom att pressa sina föräldrar lyckats få pengar till de åtrådda plaggen.

Tonåringen *måste* ha just de jeansen — annars kan kamraterna börja psyka ...

Föräldrarna *måste* ställa upp med medel — annars vet de inte hur barnen skaffar sig pengar ändå ...

Affärsinnehavaren *måste* snabbt få hem nya, raffiga modeller — annars kan konkurrenterna hinna före ...

Terrorbalans. I ett land där kärleken har kallnat hos de flesta.

Brottstycken från ett samtal mellan ungdomarna i hörnan tränger genom surret:

— Var du i skolan idag?

— Nää . . . En lojt uttalad svordom avfärdar eventuellt påtänkt diskussion. Så står de en stund. Försöker hitta på något meningsfullt att säga. Något att göra. De kortstubbade hårkalufserna stretar trotsigt röd-, grön- eller lilafärgade mot skyn. Som protest mot nånting man inte kan verbalisera. Mot tillvarons meningslösa medgörlighet, där man kan få det mesta man ser — men inte får något motiv för att över huvud taget leva.

Skolministern talar om disciplinproblem i skolan, problem som ska avhjälpas genom samtalsterapi, genom att man ger eleverna motivation. Motivation? Då man genom lagstiftningen förhindrat möjligheterna att i statens skolor och undervisning motivera tillvaron i denna värld.

Ungdomarna som i stora, skolkande skaror driver ut och in i Gamla Broga-

tans butiker rycker troligen på axlarna åt alla pedagogiska ansträngningar att ge dem motivation för skolgång. De tuggar tuggummi, släntrar runt stan och tittar håglöst in även i Gamla Bro:s butiker.

Himmelsk atmosfär

På Pilgrimsboden smugglar vi ivrigt till dem en traktat eller tidning. Och i Klara Toner höjer Gösta volymen på högtalaren som förmedlar en ton med himmelsk atmosfär, en ton av renhet och hopp i en hopplös värld.

*"O du Guds käre son som gav ditt liv för mig
Tack att du älskar mig, Jesus, Guds son!"*

Så ljuder sången ut över Stockholms innegata, där den mest durkdrivna, samvetslösa handel med kläder och kroppar annars dominerar bilden.

Trasiga, förkrympta människosjälar, unga medmänniskor, som tidigt förbränt sitt kapital av nyfikenhet, livslust och ungdomsglädje, har inte många kontakt-tytor kvar för det himmelska budskapet. Uppvuxen på daghem, lekis, gränden, skolan, ungdomsgården. Fostrad av gänget. Slussad till olika yrkeslinjer i skolan, beroende av de direktiv yrkesvals-läraren fått från prognosmakarna för arbetsmarknaden i framtiden.

Vi lever i en tid då människan i välfärdssverige saknar själ. Det finns inte

Kampen står nu om barnen

Av Ulla Näsholm

Vi lever i en underlig och väldigt skrämmande tid. Det jag då närmast tänker på är hur vi ser på varandra, på våra medmänniskor. Familjen och våra barn.

Efter att ha varit några månader i ett annat land än vårt och där sett hur familjerna håller ihop, hur barnen naturligt fostras i hemmet var det närmast en chock att se hur det håller på att bli i Sverige. Kontrasten var så stor att det nästan blev en kulturchock för mig — fast i omvänd riktning. Hos oss är det ju inte fint nog att "bara" vara hemma och ordna det trevligt för sin familj, ta hand om barnen. Jag tänker på hur det räknas som bortkastad tid att ge sig tid att prata med den äldre generationen — om vi alltså inte kan göra det i egenskap av något slags betald tjänsteman — kurator, hemsamarit etc.

Förr levde generationerna naturligt i storfamilj. "Utvecklingen" gick alltså vidare och nu kan vi nästan helt bortse från familjen därför att nu är den på väg att rationaliseras bort.

Genom uttalanden i tidningar får vi nu veta att barnen helst ska fostras och tas om hand av samhället. Detta för att kvinnan ska kunna vara med i produktionen. Försöket att splittra familjen har nu gjorts till en kvinnoaksfråga. Genom att försvaga och tillintetgöra familjen kan ett totalitärt samhälle ta form. Ett samhälle där *människan* kommer att få allt mindre utrymme.

Nu har jag levat i storfamilj i flera år. Även om jag inte själv har familj eller barn har jag på ett mycket nära sätt kommit i kontakt med barn och föräldrar. Sett hur föräldrar i storfamiljen hjälper varandra med barnpassning, hur ensamstående mödrar finner sig tillrätta och genom gemenskapen i storfamiljen fått en trygghet som också har fortplantat sig till deras barn.

Det har varit konflikter, problem och strider. Om fostran, om undervisning. Om fördelning av arbete och barnpassning. Som ensamstående har jag till en

del kunnat skaka av mig något av den problematiken.

Tills för en tid sedan när tidningarna började skriva om aga — om Pilgrimsskolans farlighet och att något måste göras för att stoppa den. Bestört väcktes jag upp och började fundera över vad som höll på att hända. Med oss i storfamiljen, med barnen och undervisningen. Jag kunde knappt tro att föräldrarna faktiskt har inkompetensförklarats. Helst ville man att andra människor tar hand om barnen. Varför? Kan det vara för att de ska passa bättre in i ett alltmera människofientligt samhälle. Ett samhälle där levande människor blir alltmera sällsynta. Där lagstiftning, massmedia och framförallt skola gör allt för att ändra och dirigera vårt sätt att leva.

Gäller att hjälpa varandra

Jag har aldrig sett några kuvade eller rädda barn i storfamiljen. Tvärtom. I jämförelse med andra barn är de varma, öppna och tillgivna — väluppfostrat framfusiga.

De får ju del av livet på ett naturligt sätt. Vardagen, problemen och isoleras inte i sin egen lilla värld. Hos oss talar vi inte om barn- och vuxenvärld, utan det gäller familjen först och främst. Med den som bas har vi då storfamiljen som gör det möjligt för oss att kunna fungera bättre när det gäller att ta hand och hjälpa varandra.

Kan det förresten vara fult eller konstigt att vilja älska och vårda sina egna barn, eller vilja fostra dem till harmoniska personligheter? Kan det anses onormalt att generationerna lever tillsammans i en riktig och fin gemenskap?

I så fall får vi väl anses som reaktionärer, men i det här fallet är det väl något att närmast vara stolt över.

Med rätten att vara *människa*, *förälder* och *kristen* vill vi stå för även om det anses förlegat och omodernt.

Hemundervisning i Danmark

□ I Danmark behöver man inte fråga skolmyndigheterna om tillstånd att starta en fri skola. Det krävs heller inte godkännande av lärare, undervisningsplan eller läroböcker. En friskola räknas nämligen som en sorts hemundervisning.

Vad är förklaringen till detta förhållande? I tidskriften Kyrka och Folk avslöjar Henning Lysholm Christensen att denna unika frihet har sina rötter i den pietistiska väckelsen på Jylland för 200 år sedan. Väckelsen fick det direkta resultatet att den omyndiggjorda allmogebefolkningen själv ville ta ansvar för sina barns fostran och utbildning.

På Fyn tillkom friskolor i väckelsens spår. Christen Kold startade 1852 en skola i den grundtvigska synen ett samliv mellan två generationer i hemmet är en gudomlig ordning. Ju närmare denna ordning, desto bättre, och ju längre skolan fjärrar sig från hemmet och blir en institution, desto bräckligare blir hemmet och grunden för samhället vacklar.

Man ville i första hand inte upprätta skolor utan viktigast ansåg man vara att stödja föräldrarna i deras undervisning. Hemundervisning var därför vanlig i grundtvigska hem. Skolan skulle också likna en vanlig dagligstuga så mycket som möjligt.

Det var i hög grad de andliga väckelserna som under 1800-talet satte de gränser som idag markerar statens värde i Danmark.

— Man tar miste om man tror att denna gräns ligger fast, säger Holger Kjaer.

— En politisk tradition, som den danska skolan lever på, kan fortsätta en tid efter det att de andliga krafter som har skapat den har upphört att verka. Men i det långa loppet kommer man inte att kunna hålla ställningarna gentemot staten om inte det andliga livet är starkt nog att på nytt kunna markera denna gräns.

plats på skolschemat eller i yrkeslivet för den. Själén gagnar inte produktionen eller konsumtionen. Behöver varken mat, hus eller kläder. Sängen om Jesu kärlek har svårt nå fram till de svältande resterna av gudslängtan hos människovarelserna som föser varandra upp för den trånga boutique-gatan. Men då och

då rycker någon till, lyssnar längtansfullt på sången. En och annan går in och köper en skiva. Andra kommer in och vill fråga något om Gud. Kan det vara möjligt att han går att finna på Gamla Brogatan? Och det händer till och med att samtalet avslutas med att en ny himlamedborgare under bön, gråt, jubel

och sång skrivs in i Livets Bok.

Och Gamla Bro växer ut ännu ett stycke. Gamla Bro — vårt evangelisationscenter, förvandlar Gamla Brogatans rykte som botique-kommersens storgata, till att omtalas som vägen till frälsning för människor från hela världen.

Forts. från sid 11

ÄR HEMUNDERVISNINGEN ETT SABOTAGE

— Om man tagit barnen till sig i sin egen familj, då är det ingen som säger något mot det. Men har man tagit många familjer till sig och gör en skola som i Latorp, då måste man finna sig i att också kalla den för enskild skola.

MR: Men föräldrarna är av princip emot att inrätta en skola!

— Ja, men det kan ni väl inte vara emot — att göra en enskild skola av en storfamilj — vad skall ni ha emot det...?

MR: Om t.ex. tio familjer med tjugo barn är engagerade i undervisningen och varje förälder svarar för sina barns undervisning personligen — är det då att betrakta som hemundervisning? Man skulle kunna säga att i princip är varje vardagsrum en skolsal. Har man då fullgjort 35:e paragrafens intentioner?

— Ja, om det är på det sättet, men de förutsättningarna var inte för handen här.

MR: Är inte storfamiljen egentligen en väldigt positiv faktor för hemundervisningen? Kan man tänka sig att det var svårt tidigare för en familj att klara undervisningen, måste man väl förutsätta att storfamiljen underlättar för de enskilda föräldrarna att meddela undervisning?

— Det kan alltså tänkas. Men då skall det vara den typen av paragraf som passar för det. Då måste man ändra paragrafen.

MR: Var är din uppfattning om de motiv som låg bakom 35:e paragrafens tillkomst?

— Det är några internationella konventioner som vi har ratificerat i Sverige.

MR: Men paragrafens formulering är nästan likalydande med en paragraf som återfinns i den första skolförordningen. Det måste ha funnits en viktig orsak till att den paragrafen tillkom och att den genom åren bibehållits?

— Att den bibehölls är beroende på att det hittills aldrig uppstått problem med att man sökt tillstånd för enskild skola utifrån en gammal paragraf om hemundervisning. Därför måste man beakta detta. Man kan inte ha kvar en paragraf av en ordning som inte stämmer idag.

MR: När blev §35 otidsenlig?

— Framför allt efter 1962, när vi fick en ny läroplan.

— Inte kan ni väl vara emot att göra en enskild skola av en storfamilj. Vad skall ni ha emot det...?

MR: Vad skedde 1962? Nämnade ändå inte departementschefen i propositionen till det nya lagförslaget något om §35 och dess överensstämmelse med Sveriges internationella överenskommelser?

— Nej, vi måste skilja på vad som sades om en ny grundskola och vad som sades på den här punkten. Man kunde naturligtvis tänka sig att ge föräldrarna möjlighet att av olika anledningar bedriva undervisning i hemmet. Det olyckliga är man tänjt ut denna paragraf till att bli den här formen av undervisning som inte alls varit avsikten.

Kontrollparagrafen

MR: §51 har åberopats som en möjlighet för både regering och statlig tillsynsmyndighet att ingripa emot hemundervisningen — eller i varje fall bedriva någon form av kontroll. Men §51 gäller bara när det är fråga om skola. Hemundervisning är ju ingen skola! På vad sätt skulle då §51 kunna medge kontroll av hemundervisning enligt §35?

— Om nu en sådan här artikel kommer i tidningarna, skulle jag om jag vore i Skolöverstyrelsen säga: "Jamen, där har vi ju en skola. Vi måste åka och se om det stämmer". Finns det en skola där man gör saker som inte stämmer med skollag, skolförordning och läroplan, tycker jag att Skolöverstyrelsen har skyldighet att undersöka förhållandet. Är det så att man finner att det är hemundervisning är ju allt gott och väl. Men då skall man göra om paragrafen för hemundervisning.

MR: Men du måste väl medge att principiellt kan man inte tillämpa någon kontroll av hemundervisningen med hjälp av §51 om skolstyrelsen givit befrielse från skolgång enligt §35?

— Nej, principiellt har du rätt.

Skolan och hemmet

MR: Anser du som politiker att ungdomsväldet har sina rötter i skolproblemen?

— Det har sina rötter mycket djupare än så. Skolan är en så liten del av samhället. Vi kan försöka arbeta mot det negativa och nedbrytande, men det är så mycket nedbrytande när barnet kommer till skolan så det är svårt att rätta till det.

MR: Om en förälder av religiösa och etiska skäl vill skydda barnet och ge det en annan livsinriktning, bör de då ha rätt att undervisa sina barn hemma? Kan de få skydd av politikerna att göra så i framtiden?

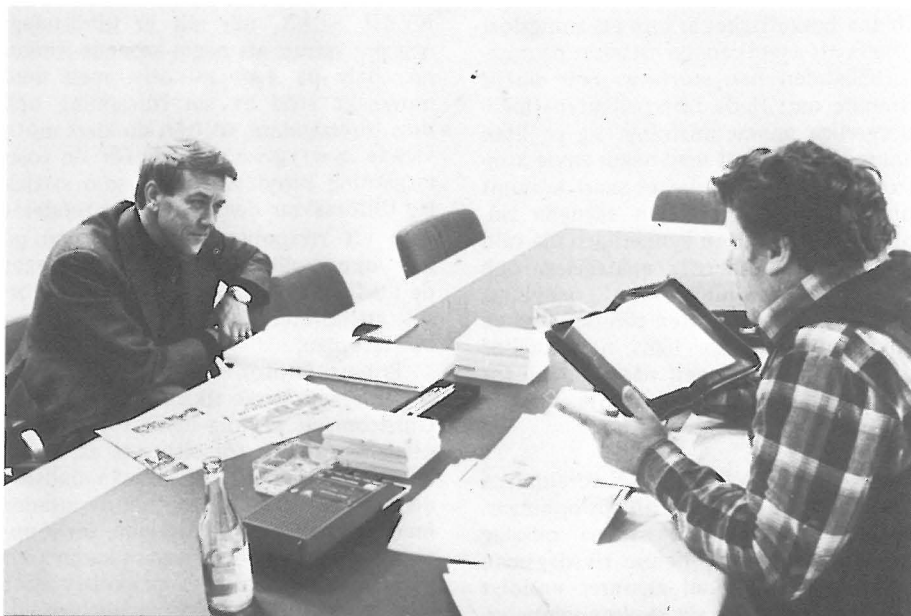
— Under förutsättning att det sker enligt en paragraf som går att tillämpa idag. Men, vi måste följa de internationella konventioner vi har. Om ni skriver ett enda ord om att jag på något vis vill avvika från internationella överenskommelser, så är ni ute och cyklar. Jag håller benhårt på att vi har ratificerat överenskommelser som vi skall följa, men vi skall dessutom rätta till de här paragraferna.

Frågan om aga

MR: Om någon hävdar att det måste finnas någon form av fysisk bestraffning, finns det för närvarande något som omöjliggör detta?

— Ni följer inte bibeln. Våld fördömer man i bibeln!

— Jag förstår att ni hittat något speciellt ställe i bibeln, precis som alla andra rörelser som hittar sina speciella ställen.

— Ni följer inte bibeln i det avseendet. Våld fördömer man i bibeln.

MR: Om vi då läser bibeln . . .

— Jag är inte alls bibelsprängd men det finns ett ställe som säger att man förbjuder våld.

MR: Skall vi läsa bibeln?

— Ja, jag förstår att ni hittat något speciellt ställe i bibeln precis som alla andra rörelser som hittar sina speciella ställen.

MR: Så här står det: "Min son, förkasta icke Herrens aga och giv dig icke över, när du tuktas av honom.

Ty den Herren älskar, den agar han, och han straffar med riset var son, som han har kär.

Det är till eder fostran, som I fån utstå lidande, Gud handlar med eder såsom med söner. Ty var finnes den son, som icke bliver agad av sin fader?

Om I lämnades utan ag, medan alla andra finge sin del därav, så voren I oäkta söner och icke äkta.

Vidare: Vi hava haft köttsliga fäder, som agade oss, och vi visade försyn för dem, skola vi då icke mycket mer vara underdåniga andarnas Fader, så att vi får leva.

De förra (alltså våra biologiska fäder) agade oss för en kort tid, såsom det syntes dem gott, men denne agar oss för vårt verkliga gagn, för att vi skola få del av hans helighet.

Väl synas väl all aga för tillfället vara icke till glädje, utan till sorg, men efteråt bär den för dem som hava blivit fostrade därmed en fridsfrukt, som är rättfärdighet."

— Det finns inte ett ord som försvarar er rätt att aga barn. Det enda ni kan få ut av det ni har läst för mig och som jag har lyssnat mycket noggrant på, det är att Herren har rätt att aga. Men ni har ingen rätt att aga ert barn enligt det uttalandet ni har läst nu. Så enkelt är det. Det står till och med att det är till sorg eller hur? Läs ingenting annat nu! Ni finner inget stöd för agan.

MR: Det står så här: "Vi hava haft köttsliga fäder som agade oss . . ."

— Men det är inget som säger att man skall aga för det! Det konstateras bara att vi haft köttsliga fäder, men bibeln säger inte: "Vi hava haft köttsliga fäder som agade oss, vilket var bra", t.ex. eller "vilket var välgörande". Det står där emot att det var till sorg!

MR: Det står: "Väl synes väl alla aga (både den fysiska och den andliga) för tillfället vara icke till glädje utan till sorg, men efteråt bär den för dem som har blivit fostrade därmed en fridsfrukt som är rättfärdighet".

— Efter vad? Svara på frågan! Efter döden? Inget annat är viktigt, eller vad menas? Det går inte ens i bibeln hitta försvar för våld eller hat.

MR: Är det inte föräldrarnas självklara rätt att fostra sina barn. Måste de då inte vara utrustade med korrigeringsmedel? Frågan är vilka korrigeringsmedel skolan och föräldrarna skall tillgripa. Vad har samhällets skola att erbjuda som korrigeringsmedel?

— I varje fall inte aga. Jag har 25 år bakom mig som lärare och jag må säga att man vinner ingenting för våld. Det enda jag kan använda som korrigeringsmedel är att jag sätter mig ner med eleven och pratar igenom problemet för att få honom att förstå vad det är frågan om.

MR: Men vad beror det på att man lyckas så dåligt?

— Jag tror att det beror på att vi som människor inte alltid är så lämpade. Men de värderingar ni har står inte ens i bibeln.

MR: "Den som spar sitt ris, han hatar sin son", står det. Kan det sägas tydligare?

— Det där tolkar ni som att man skall ge honom ris.

MR: Finns det inte en form av fysisk bestraffning som är nödvändig för att väcka en människa, en punkt då aga kan tänkas bli aktuell?

— På den punkten blir vi aldrig överens.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 3:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (vaxel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1979.

ALARMERANDE RÄTTSFÖRSKJUTNING

tering är typisk. Precis så illvilligt, ängsligt påpassligt och överlägset behandlas vanligtvis väckelsekristna föräldrar av de revirmedvetna smågudarna i det nonkonformistiska samhället.

MED TANKE PÅ att hem och föräldraundervisningen är den absolut äldsta undervisningsformen ur vilken alla andra skoltyper av samhällelig eller enskild karaktär emanerar, förefaller det vara orimligt tro att nu verk samma skolmyndigheter opererar desorienterade men förutsättningslöst. Helt säkert finns det en handlingslinje, en kamplust och vilja att sanera och socialisera hela tillvaron. Också marginella avvikelser kan bli farliga käppar i framgångens hjul. Det intrycket förstärks genom den interpellationsdebatt om "maranatarörelsens skolor" som var en av höstens kontroverser med skolministern i riksdagen. Underskatta därför inte hemundervisningens betydelse: motståndarna gör det inte!

Riksdagsman Åke Gillström, rektor från Gävle, med många uppdrag och meriter, var oroad interpellant, och bekymrad över att inte skolministern visade samma vrede och attacklusta. I sin interpellation efterlyste han inför den lagstiftande församlingen, utan minsta tveksamhet, kraftfulla åtgärder mot det han med absolut visshet hävdade var "mycket öppna försök att sabotera skollag, skolförordning och läroplan", allt initierat av "maranata-skolorna" i landet. Bevisen för att det här gäller "en kamouflerad privatskola" med många groteska inslag, hämtade han i en tidningsartikel, ur vilken högläsning av valda stycken idkades för riksdagen. Att reportaget fått ens den minsta chans att bli grund för ett generalangrepp mot obefintliga "maranata-skolor", är otroligt genant. Man skall tydligen inte ha några illusioner om att det existerar källkritiska spärrar som hindrar journalistiska överdrifter, vinklingar och förvanskningar att bli verifikat för skenbart seriösa interpellationer i vår riksdag, i varje fall inte om det gäller politiskt ofarliga opinioner och individer.

Inte ens interpellanten kan vara så långt bortom all verklighet, att han inte anar att hans skräckvisioner inte är förankrade hos den religiösa grupp medborgare han svartmålar och beljuger i landets lagstiftande församling med samhällsnyttan som föregivet syfte. Denne riddares falska larmsignaler ville jaga upp myndigheter till kamp mot redan trakasserade och beljugna med paragrafer och kraftfulla samhällsinsgripanden.

Denna beskäftighet är inte ett aningslöst försök att åstadkomma rättelser på missförhållanden han störs av och därför orerade om. Hade interpellantens medborgerliga ansvar ansträngt sig en liten aning och besvärat med några enkla kontroller, skulle det mycket snart kommit underfund med att den aktuella tidningsartikeln var en synnerligen illa vald avstamp för generella anklagelser och grova förolämpningar mot oskyldiga medborgare i en kristen rörelse. Med en enkel analys hade hans nyhetskällor torkat ut och inte gett några flöden för hets- och skvallerkvarnar i riksdagsformat.

DET ÄR FÖRVISSO INTE föräldrarna som gjort sig skyldiga till förlöpnings. Har det förekommit sådana misstag och missbruk som denne riksdagsman går i god för, skall ansvaret ensidigt utkrävas av de lokala skolmyndigheter, som beviljat befrielse från skolgång, och vid regelbundna provningar vakat över att undervisningen fungerat till belåtenhet. Men de beviljande myndigheterna har säkerligen handlat korrekt och fullgjort sina förpliktelser både mot uppdragsgivare och föräldrar. Skoldelegerade i Örebro och Nyköping har under ett känsligt initialskede visat prov på föredömligt saktmod. Man får hoppas att dessa i riksdagen förstuckat eller öppet uttalade och sanktionerade maningar till maktmissbruk och lagstridiga kraftåtgärder, inte skall provocera fram lokala krafter till äventyrliga styrkedemonstrationer av den ena eller andra arten.

Föräldrarna, som själva är initiativtagare till den hemundervisning det här gäller, har agerat helt i samklang med nu gällande lagstiftning, och i samråd med det samhällsorgan dit dithörande frågor handlägges. Maranatarörelsen däremot, är inte och har inte varit involverad, av den enkla orsaken att den aldrig haft några skolor. Det i dessa sammanhang ständigt förekommande namnet Pilgrimsskolan inkluderar i sig den skiftande studieverksamhet maranatafolket bedriver bland barn, ungdom och föräldrar. Det är föräldrarna som bär det tunga ansvaret för att på bästa möjliga sätt lösa uppgiften tillsammans.

Vad deras församlingsledare som opinionsledare har uttalat eller påstås sagt i massmedier, skall verkligen inte läggas föräldrarna till last. Det är för övrigt ett mycket långt steg från opinionsbildande tidningsuttalanden till en utarbetad och antagen skolideologi förkroppsligat i en skolplan och ett skolsystem. Den distinktionen borde vara så enkel och självklar, att en riksdagsman mäktat med den. I intervjun med riksdagsman Åke Gillström på annan plats i denna tidning, konfirmeras emellertid handlingsmönstret reservationslöst. Blamaget kan väl knappast bli fullständigare. Endast prestigen kan förneka det i mekaniskt upprepade infantila undanflickter.

KVAR STAR, när allt är tillrättatlagd och preciserat, att några troende föräldrar, helt på eget initiativ, men med moraliskt stöd av sin församling och dess föreståndare, utifrån sin klart motiverade övertygelse valt att för sin fostergärning utnyttja en rätt som svensk lag tillförsäkrar dem. Detta har renderat dem ett rikspolitiskt misshag, och på helt okontrollerade uppgifter anklagas de nu för kamouflerade eller öppna försök att sabotera skollag, skolförordning och läroplan.

Primus motor i den kampanjen, socialdemokratiska riksdagsmannen Åke Gillström, är skyldig dessa föräldrar en offentlig ursäkt för sitt sätt att missbruka sitt mandat till att skandalisera dem. Interpellationsdebatten avslutades med skolministerns uttalade förhoppning om att det som "sagts i kammaren kan bli till en hjälp för de skolstyrelser som ställs inför dessa frågor och möjligen också för andra myndigheter, som har att bevaka att de här paragraferna efterlevs som lagens mening är".

Hennes ovanliga gest att samtidigt rikta ett tack till interpellanten och hans kvinnliga sekundant som väckt den här frågan, ter sig mot denna bakgrund malplacerad och en aning skrämmande och ger näring åt den otäckaste misstanken, att man tog en djärv chans att injicera mod hos lokala handläggare till kraftåtgärder mot de som sabotörer helt fräckt utpekade föräldrarna. Inte ett enda ord uttalades för att nyantera den beskrivning interpellanten gav av några föräldrars försök att, i en mycket svår tid, med en synnerligen djupgående och samtidigt akut skolkris, med förenade, ideella krafter och renhjärtade motiv aktivt engagera sig, långt utöver det som är vanligt, för barnens fostran och framtid. Den rörande enigheten mellan dessa politiska motståndare kanske siar något om hemundervisningens framtidsutsikter.

Givakt för makthavare

MEN DEM DET VEDERBÖR, bör betänka att en religiös övertygelse äger inte lagstiftningens, politikens eller den allmänna opinionens anpasslighet. Utvecklingen kommer i icke ringa grad påverkas av om samhället väljer generösa eller rigorösa metoder i sitt umgänge med väckelsekristna föräldrar.

Må detta mana oss till skärpt uppmärksamhet och intensiva förberedelser för att rustade och väl preparerade möta den situation samhällets många små och stora utspel i frågor som tangerar religionsfriheten, yttrandefriheten och föräldrarättens gränser, varslar.

Var inte för säker, också Sverige kan få en underjordisk kyrka inom överskådlig tid! En servil och synkretistisk kristenhet på reträtt är en vältäckande garant för sådana frontförändringar hos och framryckningar för statsmakterna.

Dags att prenumerera på Midnattsropet 1979

Nyårsklockorna ringer ödesmättade in ett nytt år. År 1979. Tillbakablickar på vad föregående år inneburit, frågor inför framtiden, oro och ovisshet fyller massmedia i de här dagarna.

Det känns därför utmanande och tryggt att få presentera ett alternativ i den strida tidningsfloden inför kommande prenumerationsår. Den på många sätt unika tidningen Midnattsropet med ett dagsaktuellt profetiskt väckelsebudskap.

Profetrösten som ännu inte lyckats tystats av varken kostnadsökningar, annonsbojkotter eller den religiösa likriktningen som hotar att sudda ut de sista konturerna av sann och levande kristendom.

Tidningen som avböjt bidrag och presstöd i en tid då produktionskostnaderna under en kort tid mer än fördubblats, för att istället hävda en fri och oberoende linje på nytestamentlig grund i ett allt mer totalitärt samhälle. Fri att tycka och trycka det vi står för.

Unik också på det sättet genom att alla arbetsmoment utförs av människor utan krav på

ekonomisk ersättning från redigering till distribution.

Oberoende av statsbidrag, men beroende av dig käre läsare, ditt stöd både ekonomiskt och när det gäller skrivandet i spalterna. Du är välkommen att sända in ditt vittnesbörd om din frälsningsupplevelse och om ditt arbete på hemmafronten.

Ekonomiskt genom att ge en extra gåva när du betalar in prenumerationsavgiften för kommande år på den medföljande talongen.

Vi ser med spänning fram emot vad år 1979 ska bära i sitt sköte.

Frågor tornar upp sig. Hur skall en kristen leva i vardagen utan att anses som lagstridig? Frågor som värnplikt, skolplikt och skatteplikt.

Är Pilgrimsskolan en ödesfråga för vårt land? Vad händer i världspolitiken utifrån biblens profetior? Vittnesbörden om människors förvandling. Mission och evangelisationsarbete i Sverige och i utlandet. MIDNATTSROPET informerar. Prenumerera 1979!

Midnattsropets red. Thb

Pilgrimsskolan sjunger

EN VÄG TILL GUD

21 sånger och körer SOLO · DUETT · ALLSÅNG

Barnen sjunger

KB 81111

Sida A

1. En väg till Gud 1.17
2. Min Jesus lever 2.11
3. Nu tar vi spårvagnen 0.50
4. Jesu kärlek 1.30
5. Härliga Golgata 0.26
6. Varje dag 0.37
7. Jesus lär mig bedja 4.22
8. Låt oss kämpa trons goda strid 0.40
9. Om du vinner jordisk makt 4.17
10. Med Jesus i familjen 0.54
11. Välj nu, välj Jesus 1.45

Sida B

1. O kom, o, kom 1.20
2. Han är konung 1.44
3. Jag har en vän 1.33
4. Gud som haver barnen kär 1.36
5. Det är du, Jesus Kristus 1.03
6. Vilken näd så stor och rik 3.51
7. Jesus lossat bojors tvång 3.50
8. Jag prisar dig 1.41
9. Jesus har en bok 1.30
10. Gyllne morgon 1.19

Pris kr 18:— (inkl. moms)

Sänd mig mot postförskott

..... st kassetband "PILGRIMSSKOLAN SJUNGER" à 18:— kr/st.

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr/adr: _____

Tel: _____ / _____

MRM

Järntorgsg. 7, 703 61 Örebro
Tel. 019/145 245

Profetrösten 1979

Midnattsropet

